



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **Alza.cz a.s.**, sídlem Jankovcova 1522/53, Praha 7
zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Steinwichtem, sídlem Hlavní
2725/153, Praha 4 - Záběhlice

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, sídlem Štěpánská
567/15, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2019, č.j. ČOI
101356/19/O100/2200/19/Bal/Št

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 9. 9. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručitou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2019, č.j. ČOI 101356/19/O100/2200/19/Bal/Št (dále jen „*napadené rozhodnutí*“ nebo „*Rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobkynino odvolání proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského (se sídlem v Plzni), ze dne 14. 6. 2019, č.j. ČOI 79264/19/2200 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ nebo „*Původní rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Event. se žalobkyně domáhala upuštění od uložení pokuty (viz níže).
2. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku dle § 3 odst. 1 zákona č. 223/2016 Sb., o prodejní době v maloobchodě a velkoobchodě (dále jen „*zákon o prodejní době*“), pro porušení § 1 odst. 1 písm. e) téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč (výrok I., II.); žalobkyni byla současně uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (výrok III.). Předmětného přestupku se žalobkyně dopustila tím, že dne 28. 10. 2018 v provozovně „ALZA“ Truhlářská 2755/5, 301 00 Plzeň – Východní Předměstí, kde podniká, porušila zákaz prodeje v den státního svátku, tj. 28. října – Den vzniku samostatného československého státu, když v prodejní době prodala spotřebiteli výrobek Flash disk Silicon Power Ultima U03 White 8 GB v hodnotě 159 Kč.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně uvedla, že žaloba je podána z následujících důvodů:
 - A. řízení, jež předcházelo vydání Rozhodnutí, je stíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“ nebo „*soudní řád správní*“).
 - B. Rozhodnutí je v důsledku aplikace nesprávného zákona, tj. zákona o prodejní době, resp. v důsledku chybné interpretace zákona o prodejní době ze strany žalované, nezákonné ve smyslu § 65 soudního řádu správního;
 - C. I kdyby se žalobkyně byla bývala přestupku sankcionovaného dle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době dopustila, považuje žalobkyně udělenou pokutu za nepřiměřeně vysokou a zcela v rozporu s běžnou praxí České obchodní inspekce, v čemž shledává porušení zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“).
4. Jednotlivé důvody podání této žaloby odůvodnila žalobkyně takto:
5. Pod bodem „III. Ke skutkovým zjištěním v řízení, jež předcházely vydání Rozhodnutí“ žalobkyně uvedla, že dne 28. 10. 2018 prováděli inspektoři České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, kontrolu ve věci dodržování zákona o prodejní době v provozovně žalobkyně umístěné na adrese Truhlářská 2755/5, 301 00 Plzeň – Východní Předměstí (dále též „*Provozovna*“). Inspektoři podřízeného inspektorátu objednali na webových stránkách žalobkyně zboží sami přes internet, a to dle jejich vlastního výběru. Jednalo se tedy o objednávku učiněnou distančním způsobem. V okamžiku objednání zboží se inspektoři nenacházeli v Provozovně, zboží si přišli až následně vyzvednout. Objednávka tak mohla být učiněna v zásadě z jakéhokoliv místa s

přístupem k internetu (např. na veřejném prostranství, v kavárně či místě bydliště kupujícího), což z tohoto místa jistě nečiní místo prodeje. Žalobkyně shrnuje, že inspektory zjištěný skutkový stav neodpovídá skutečnosti a vzbuzuje tak přinejmenším důvodné pochybnosti o stavu věci tak, jak jej zjistil inspektorát České obchodní inspekce pro Plzeňský a Karlovarský kraj. Dále žalobkyně opakuje, že výměra podlahové plochy ani prodejní plochy tak, jak se jí tento inspektorát pokouší nesprávně vykládat (dle názoru žalobkyně jde o výklad protiprávní, a dokonce i protiústavní), nebyla v rozhodné době (tj. v den provádění kontroly, tedy dne 28. 10. 2018) zjištěna ani prokázána, ale pouze tvrzena. Závěrem žalobkyně zdůrazňuje, že inspektoři v průběhu kontroly uzavřeli kupní smlouvu distančním způsobem, přičemž okamžik uzavření kupní smlouvy (tím je v souladu s čl. III, bodem 1., odst. 1 obchodních podmínek žalobkyně okamžik doručení potvrzení objednávky do dispoziční sféry kupujícího – viz příloha č. 4, které jsou dostupné i na www.alza.cz/article/10.htm) se pojmově shoduje s pojmem prodej. V prostorách Provozovny bylo zboží pouze vydáno (stejně tak, jako mohlo být vydáno kdekoli jinde, např. na poště, v tzv. odběrných místech jako jsou například tzv. AlzaBoxy žalobkyně či v místě bydliště zákazníka). Nutnost přisvědčení této argumentaci je podrobně odůvodněna v následujících článcích této správní žaloby.

6. Pod bodem „IV. Nezákonnost Rozhodnutí v důsledku aplikace chybného právního předpisu, resp. v důsledku chybné interpretace spojení „prodej v maloobchodě a velkoobchodě“ žalobkyně uvedla, že je přesvědčena, že zákon o prodejní době se vůbec na internetové obchody a jejich výdejny (výdejny internetových obchodů jsou ze strany České obchodní inspekce vč. žalované nesprávně označovány za prodejny; důvodem pro tyto závěry je zásadní nepochopení rozdílu ve fungování internetových obchodů oproti fungování kamenných maloobchodních prodejen) nevztahuje, vztahovat neměl a ani vztahovat nemůže. Výklad České obchodní inspekce vč. žalované, důsledkem kterého se zákon o prodejní době na internetové obchody a jejich výdejny vztahuje, totiž vede ke zcela absurdním, neekonomickým a hrubě nespravedlivým důsledkům. Rovněž jsou tímto výkladem porušeny ústavní zásady in dubio pro libertate a in dubio mitius. I proto je takový výklad nutno odmítnout jako nesprávný. Vzhledem k tomu, že zákon o prodejní době ve svém § 1 odst. 1 a 2 zakazuje (byť s určitými výjimkami) v maloobchodě a velkoobchodě o vymezených dnech „prodej“ (a necháme-li stranou skutečnost, že takovýto počín zákonodárce je sám o sobě svévolným a protiústavním zásahem do ústavně garantovaných práv a svobod soukromých osob), čímž v konečném důsledku zakazuje o těchto dnech i určité skupině osob opatřovat si finanční prostředky pro své životní potřeby prací, je nutné, aby se žalobkyně v první řadě vyjádřila právě k tomuto pojmu.
7. Obecně vzato k uzavření kupní smlouvy mezi kupujícím a žalobkyní coby prodávající dochází zpravidla tím, že kupující přijme návrh na uzavření smlouvy na internetové stránce žalobkyně, jak podrobněji uvádí i čl. III. odst. 1 obchodních podmínek žalobkyně (viz příloha č. 4 této žaloby): *„Smlouvu může Kupující uzavřít tak, že přijme návrh k uzavření smlouvy na webu provozovaném Alzou tím, že požadované plnění (zboží, službu, elektronický obsah) vloží do košíku příp. pokud je registrovaným uživatelem Alzy koupí expres. ... Kupní smlouva vzniká odesláním objednávky Kupujícím po zvolení dopravy a způsobu úhrady a přijetím objednávky Alzou, za případné chyby při přenosu dat Alza nenese odpovědnost. Uzavření smlouvy Alza neprodleně potvrdí Kupujícímu informativním emailem na Kupující zadaný email.“* Kupní smlouva je tedy uzavřena okamžikem, kdy žalobkyně objednávku přijme a odešle potvrzující e-mail kupujícímu. To je ostatně i v souladu s § 1745 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), který uvádí,

že smlouva je uzavřena okamžikem, kdy přijetí nabídky nabývá účinnosti. Je tedy evidentní, že kupní smlouva je uzavírána distančním způsobem po síti Internet, tedy i mimo kamenné provozovny žalobkyně. Jinak tomu nebylo ani v případě předmětné kontroly inspektory České obchodní inspekce. Pod pojem „prodej“ však již nelze podřadit samotný akt odevzdání předmětu koupě kupujícímu, tj. pouhý výdej zboží, který je jen jednou z mnoha nutných fází prodeje či koupě zboží. Výdej zboží může být uskutečněn tolika rozličnými způsoby jako je například výdej zboží kurýrem zásilkové služby, výdej zboží příslušným zaměstnancem na poště, výdej zboží prostřednictvím AlzaBoxu žalobkyně či výdej zboží na jakémkoliv jiném místě (např. v maloobchodní prodejně, jejíž prodejní plocha nedosahuje 200 m² či na jiném místě vyňatém ze zákazu prodeje dle § 1 odst. 3 zákona o prodejní době, k čemuž v praxi i často dochází), a proto nelze jinak než dojít k závěru, že výdej zboží nelze pod pojem „prodej“ ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době vůbec subsumovat. To je imperativ, jak žalobkyně odůvodňuje dále. Výdej zboží je tedy pouze jedním z mnoha způsobů doručení zboží (tzv. doručení „na pobočku“).

8. Česká obchodní inspekce je naopak přesvědčena, že výdej zboží odpovídá pojmu „prodej“ zboží, tedy že i výdej zboží je o vymezených dnech zakázán. Proto je třeba dále rozvést i následky takovým výkladem způsobené. Při výdeji zboží prostřednictvím AlzaBoxu žalobkyně (AlzaBoxy jsou samoobslužné schránky rozmístěné po celé České republice, které slouží k vyzvednutí zboží objednaného na webových stránkách www.alza.cz), při výdeji zboží prostřednictvím zaměstnance České pošty na její kamenné provozovně či např. při výdeji zboží kurýrem tedy k prodeji zboží dochází podle takového právního názoru právě v těchto místech. To vše navzdory tomu, že ohledně předmětu koupě byla uzavřena smlouva někde jinde. Výdej zboží (resp. povinnost předmět koupě dodat) je akt, který je sice na samotné zakoupení zboží logicky navázán, nicméně se jedná až o sekundární povinnost prodávajícího z kupní smlouvy, která nemůže být zaměňována s nákupem zboží (resp. z druhé strany – s prodejem zboží). Tomuto názoru je nutno přisvědčit mj. proto, že při výdeji zboží výše popsanými způsoby by pak docházelo k prodeji zboží právě v místě jeho výdeje. Kupříkladu by tedy při výdeji zboží v místě bydliště kupujícího docházelo k prodeji zboží právě v místě bydliště kupujícího. Výdejní místa by pak bylo nutné považovat za maloobchodní prodejny, neboť v nich přeci dochází k prodeji zboží podnikatelem. Při takovém výkladu by se rovněž úprava distančních smluv ve smyslu § 1824 a násl. občanského zákoníku by ji nebylo lze aplikovat a jevila by se tak jako nadbytečná. V podobném duchu nelze ani úhradu zboží považovat za jeho prodej, protože úhrada zboží může být v případě internetových obchodů opět provedena na mnoha místech. K úhradě zboží může dojít přes internet, platebním příkazem či například úhradou zboží zasláního (resp. vydaného) tzv. na dobírku. Žalobkyně výše vyřčeným chtěla za použití argumentu *reductio ad absurdum* (mj. hojně využívané jak Ústavním soudem - viz například rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 5. 1994, sp.zn. Pl. ÚS 16/93, rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2002, sp.zn. III. ÚS 256/01, rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, sp.zn. Pl. ÚS 41/02, nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 8. 2015, sp.zn. III.ÚS 2366/13, tak i Nejvyšším správním soudem - viz například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 4 As 47/2003-50, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2004, č.j. 1 As 9/2003-90, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, č.j. 3 Afs 24/2004-55, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004-54, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č.j. 1 Afs 86/2004-54) poukázat především na to, že pokud bychom právní názor České obchodní inspekce (tedy i vč. žalované) aplikovali v praxi, vedlo by to ke zcela nesmyslným a absurdním praktickým

důsledkům (mimo již uvedené jde např. o nemožnost odstoupení od smlouvy ve 14denní lhůtě ode dne převzetí zboží kupujícím dle § 1829 občanského zákoníku). Druhak by byl v dané dny paralyzován internetový prodej zboží, na který však zákon o prodejní době nedopadá. Přitom jsou to právě dny pracovního klidu, kdy si zákazníci přejí nakupovat. Argumentace žalované tak musí být nesprávná.

9. Zákon o prodejní době se tedy dle žalobkyně evidentně nemá na internetové obchody vůbec vztahovat a ani to nemohlo být úmyslem zákonodárce. Jinak si při presumpci alespoň částečně rozumného a pečlivého zákonodárce nelze nedomyšlenost textu zákona o prodejní době v případě aplikace na internetové obchody vysvětlit. K podobnému závěru dochází i skupina 18 senátorů Senátu České republiky, kteří podali Ústavnímu soudu návrh na zrušení zákona o prodejní době ze dne 14. 12. 2016, když v tomto návrhu na str. 3 uvedli:

„Předkladatelé se zároveň vůbec nezabývali otázkou, zda se Zákon bude vztahovat i na jiné formy prodeje (např. na internetové obchody). V České republice se v současné době stále více prosazují společnosti zabývající se prodejem potravin přes internet. Těchto společností se regulace netýká, ačkoliv mají rovněž zaměstnance, kteří pracují i o svátcích a objemem prodeje v mnoha případech překonávají i některé prodejny, jejichž prodejní plocha přesahuje 200 m². I z toho důvodu se kritérium velikosti prodejní plochy jeví jako zcela nelogické a diskriminační.“

Přestože o návrhu senátorů rozhodl Ústavní soud tak, že jej zamítl (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp.zn. Pl. ÚS 37/16) - a to mj. s odůvodněním, že zákon o prodejní době sice nerozumný je, ale tato nerozumnost nedosahuje takové intenzity, že by se jednalo o nerozumnost výjimečnou – tak to na dané věci ničeho nemění. Ústavní soud se vůbec nezabýval právně přípustným (tj. ústavně konformním) výkladem klíčových právních pojmů zákona o prodejní době jako jsou pojmy prodej a prodejní plocha. Dle názoru žalobkyně je ústavně konformním výkladem takový výklad, při kterém je v případě internetových obchodů pod pojem prodej podřaditelný pouze samotný akt uzavření kupní smlouvy, nikoliv však další fáze prodeje, resp. koupě zboží (např. úhrada zboží, odevzdání zboží přepravci či výdej zboží kupujícímu). Pouze takový výklad je v souladu se zásadami in dubio pro libertate a in dubio mitius, které uznává a chrání jak Nejvyšší správní soud, tak i Ústavní soud. Podle Ústavního soudu orgány veřejné moci ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny „v případě pochybností jsou povinny postupovat mírněji (in dubio mitius)“ (viz k tomu nálezn Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp.zn. IV. ÚS 666/02). Nejvyšší správní soud pak výslovně uvedl, že „pokud tedy zákonodárce vztáhl veřejnoprávní regulaci plateb v hotovosti toliko na platby, jimiž jsou hrazeny závazky, nemůže Nejvyšší správní soud interpretací zákona rozsah této regulace rozšiřovat, byť by tak činil v souladu s úmyslem zákonodárce“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č.j. 1 Afs 91/2010-45). V případě předmětné kontroly došlo k uzavření kupní smlouvy distančním způsobem (přes internet) a na předmětných provozovnách došlo toliko k výdeji tohoto zboží. Za místo prodeje je tedy nutné považovat místo uzavření kupní smlouvy. V této souvislosti žalobkyně důrazně uvádí, že za zcela stěžejní považuje správné pochopení rozdílu mezi běžným maloobchodním prodejem zboží (anglicky označováno jako retail) a mezi internetovým prodejem zboží (anglicky označováno jako e-tail), přičemž právě toto nerespektování rozdílu mezi uvedenými představuje jeden ze zásadních důvodů protiprávnosti (resp. protiústavnosti) Rozhodnutí. V této souvislosti proto žalobkyně rozvádí rozdíl mezi: (a) klasickým maloobchodním prodejem zboží a (b) internetovým prodejem zboží.

10. *Ke klasickému maloobchodnímu prodeji zboží* žalobkyně uvedla, že maloobchodnímu prodeji zboží je vlastní tzv. „offline“ režim (tj. nedochází při něm k použití prostředku komunikace na dálku jako je např. internet či tel. hovor), kdy zákazník fyzicky navštíví příslušnou prodejnu, vybere si zboží zpravidla z aktuálně dostupného (tj. fyzicky viditelného) sortimentu a zboží si po jeho prohlédnutí a vyzkoušení případně i zakoupí. Vybrané zboží zákazník přitom obvykle (s výjimkou nadrozměrných a nadprůměrně hodnotných předmětů) odebere přímo z regálu a poté za něj jej zaplatí kupní cenu u pokladny. V případě, že si zákazník potřebuje vybrané zboží před jeho koupí porovnat s jiným, srovnatelným zbožím, je to zpravidla snadné, neboť zákazník má srovnatelné produkty fyzicky k dispozici. Zde uvedené je potom páteří maloobchodního prodeje. Dále je nutné zdůraznit, že kupní smlouvy v případě maloobchodního prodeje jsou zpravidla uzavírány za fyzické přítomnosti prodávajícího a kupujícího, což má zásadní vliv na relevantní právní ustanovení, která na právní poměr z takto uzavřené kupní smlouvy dopadají (zákazník maloobchodní prodejny nemá mimo jiné právo vrátit zboží ve 14denní lhůtě bez udání důvodu dle § 1829 občanského zákoníku). Jednak se na tento právní poměr použijí jiná ustanovení než ta, kterými se řídí právní poměr založený smlouvou uzavřenou distančním způsobem, tj. zejména po internetu nebo telefonicky (viz například § 1820 a násl. občanského zákoníku či procesní právní normy v případě přeshraničního internetového prodeje zboží). Druhá je s ohledem na povahu transakce prakticky vyloučená, aby součástí uzavřené kupní smlouvy v maloobchodě, jejíž obsah není nikterak rozsáhlý, byly obchodní podmínky - což je naopak v případě internetového prodeje zcela běžnou obchodní zvyklostí, a to nejen s ohledem na nutnost plnění rozsáhlé informační povinnosti dle občanského zákoníku ze strany prodávajícího. Absence obchodních podmínek jakožto součásti kupní smlouvy uzavřené v maloobchodě se pak projevuje tím, že právní normy o obchodních podmínkách (k tomu srov. § 1751 a násl. občanského zákoníku) a s tím nedílně spjatá ustanovení o smlouvách uzavíraných adhezním způsobem, nebudou na maloobchodní prodej zboží zpravidla dopadat (na rozdíl od prodeje internetového).
11. *K internetovému prodeji zboží a jeho rozdílu od prodeje maloobchodního* žalobkyně uvedla, že v případě internetového prodeje zboží je situace zcela odlišná, neboť nejpodstatnější část prodejního procesu se zpravidla odehrává v režimu „on-line“, tedy po internetu. Zákazník internetového prodejce (kterým je kupříkladu právě žalobkyně) si v rané fázi nákupního procesu vybere zboží obvykle přes internet (v případě žalobkyně přes její webové stránky www.alza.cz), nebo prostřednictvím její mobilní aplikace pro chytré telefony, aniž by zpravidla měl možnost si zboží před tím, než mu bude vydáno, fyzicky prohlédnout; shodně ostatně uvažuje i evropský zákonodárce, viz např. bloková citace níže na této straně. Možnost vyzkoušet si vybrané zboží je zákazníkovi rovněž obvykle odepřena. Tohoto deficitu internetového prodeje v podobě „neosobnosti“ prodejního procesu ve vztahu ke kupujícímu si je dostatečně vnímavý zákonodárce vědom. Proto došlo a stále dochází k přijetí řady opatření, jež mají tento prvek „znevýhodnění“ internetového prodeje oproti prodeji maloobchodnímu ve vztahu ke kupujícímu ve společenské roli spotřebitele vyvažovat (k tomu srov. § 1820 a násl. občanského zákoníku) - K označení spotřebitele coby společenské, resp. sociální role viz TICHÝ, Luboš a kol. *Spotřebitelská kupní smlouva*. Praha: Centrum právní komparistiky, Právnická fakulta Univerzity Karlovy v Praze, 2013, str. 121 a násl. Jako příklad jednoho z těchto tzv. vyvažujících opatření lze zmínit spotřebitelské právo na odstoupení od smlouvy uzavřené distančním způsobem ve 14denní lhůtě ode dne převzetí zboží, aniž by při uplatnění tohoto práva měl spotřebitel povinnost uvádět důvod, proč od smlouvy odstupuje (viz § 1829 ve spojení s § 1818 občanského

zákoníku). Jde přitom pouze o jeden z mnoha nástrojů ochrany spotřebitele v případě, že si tento zakupuje zboží distančním způsobem. Uvedené právo odstoupit od smlouvy uzavřené distančním způsobem v občanském zákoníku je promítnutím transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU. Důvodem vzniku uvedeného nástroje ochrany spotřebitele, který uzavírá smlouvy distančním způsobem, je právě odlišnost internetového prodeje od prodeje maloobchodního. Evropský zákonodárce si tento rozdíl plně uvědomuje, což je (ve vztahu k uvedenému právu odstoupit od smlouvy uzavřené distančním způsobem) zřejmé z jeho odůvodnění rozebíraného nástroje ochrany spotřebitele v recitálu 37 výše zmíněné směrnice: *„Jelikož v případě prodeje na dálku nemá spotřebitel možnost zboží před uzavřením smlouvy vidět, měl by mít právo odstoupit od smlouvy. Spotřebiteli by ze stejného důvodu mělo být povoleno otestovat a prohlédnout si zboží, které koupil, v míře nutné k obeznámení se s povahou, vlastnostmi a funkcí zboží.“*

12. Porovnání se srovnatelným zbožím zákazník internetového prodejce provádí typicky pročitáním komentářů napsanými zákazníky, kteří si zboží již zakoupili, to vše v rámci diskuse ke zboží na internetové stránce prodejce (v případě žalobkyně www.alza.cz) či jiných internetových diskusích, dále například sledováním videorecenzí porovnatelného zboží na serveru www.youtube.com či čtením recenzí, popř. internetových článků bloggerů. Při zjednodušeném a nedůsledném pohledu na fungování internetového prodeje by bylo možné namítnout, že i žalobkyně coby internetový prodejce má k dispozici kamenné provozovny, ve které je vystavena řada zboží, které lze zakoupit. Proti tvrzení v předchozím odstavci je třeba oponovat tím, že vystavené zboží žalobkyně v první řadě tvoří naprostý zlomek oproti celkovému sortimentu žalobkyně zveřejněnému na jejích internetových stránkách www.alza.cz (a zákazníci tedy zpravidla nemají možnost si zboží zakoupené přes internet předem – tj. před uzavřením kupní smlouvy – prohlédnout a fyzicky porovnat se srovnatelným zbožím). Naproti tomu v maloobchodní prodejně je fyzicky vystaveno v zásadě téměř veškeré zboží, které maloobchodní prodejce nabízí, což vyplývá z podstaty maloobchodního prodeje (u maloobchodní prodejny je vstupní bránou ke koupi zboží zpravidla kamenná prodejna, u internetového obchodu jsou tomu zpravidla internetové stránky). Dále žalobkyně uvádí, že jí vystavené zboží není možné přímo zakoupit (*„jak stojí a leží“*) – kupující musí opět nejdříve uzavřít kupní smlouvu distančním způsobem a jako způsob doručení zvolit osobní odběr zboží na vybrané provozovně; to však neznamená, že zakoupené zboží bude ihned vydáno, což je naopak pravidlem v případě maloobchodních prodejen, kde je zboží vystaveno např. v regálech a je z důvodu urychlení prodeje připravené pod či nad tímto regálem zabalené, a kupující si tak může vybrané zboží okamžitě odnést k pokladně a zaplatit za něj kupní cenu. Po objednání zboží přes internet (tedy po uzavření kupní smlouvy distančním způsobem) dochází k řadě interních procesů, jejímž výsledkem je skutečnost, že zaměstnanec skladu příslušné provozovny zboží v případě, že je skladem, připraví k výdeji zákazníkovi. Délka tohoto procesu je odvislá od povahy objednaného zboží, jeho stavu na skladu, vytíženosti skladu apod. U maloobchodních prodejen tento proces zpravidla odpadá, jak však již bylo uvedeno výše. V poslední řadě je k tvrzení dle předchozího odstavce třeba doplnit, že zboží vystavené v provozovnách žalobkyně slouží primárně k marketingové propagaci smluvních partnerů na základě smluv o spolupráci uzavřených mezi smluvními partnery žalobkyně a žalobkyní, tedy jako nástroj zviditelnění těchto smluvních partnerů. Pro vyloučení případného nedorozumění považuje žalobkyně za důležité zmínit, že v některých jejích provozovnách jsou umístěny rovněž i stojany se zbožím, regály a vitríny, přičemž zboží v nich umístěné (jedná se především drobnější předměty nižší hodnoty, jako jsou např. kryty na mobilní telefony, USB flash disky) lze přímo (*„jak stojí a leží“*)

zakoupit. Tato místa tedy principiálně fungují obdobně jako maloobchodní prodejny. V případě žalobkyně jde však pouze o zcela okrajovou záležitost (podobně jako v případě poboček např. České pošty či jiných poskytovatelů poštovních služeb dochází na přepážkách k prodeji stíracích losů, obálek, časopisů a psacích potřeb). Takováto místa určená pro přímý prodej zboží v Provozovně zaujímají prostor o výměře jednotek m², a proto na ně dopadá výjimka dle § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době. Chybným výkladem právního pojmu „*prodejní plocha*“ ze strany České obchodní inspekce se však žalobkyně zabývá zevrubně až v následujícím článku této žaloby. Žalobkyně shrnuje, že žalobkyně ani její provozovny nejsou a nemůžou být klasickými maloobchodními prodejny, pro něž je typické, že se vlastnické právo k předmětu koupě nabývá předáním z ruky do ruky (tj. tradicí), na rozdíl od internetového prodeje, kde je obchodní zvyklostí, že okamžikem nabytí vlastnického práva je až úplné uhrazení kupní ceny (internetové obchody využívají dispozitivnosti § 2160 odst. 1 občanského zákoníku a zakotvují do svých obchodních podmínek výhradu vlastnického práva dle § 2132 občanského zákoníku, v případě žalobkyně viz čl. III, bod 2., odst. 2 jejích obchodních podmínek, které jsou přiloženy k této správní žalobě). Pokud Česká obchodní inspekce dosud nahlížela na žalobkyni stejně jako na maloobchodní prodejny, tak jde o zásadní nepochopení rozdílu mezi maloobchodním a internetovým prodejem zboží z její strany, což žalobkyně vnímá jako zásadní vadu při zjištění skutečného stavu věci. Jak již bylo naznačeno a jak bude rozvedeno v následujícím článku, podlahová plocha maloobchodů, která je tvořena převážně plochou určenou k přímému prodeji zboží, nemůže být zaměňována za výdejní a předváděcí/výstavní plochou provozoven internetových obchodů (o skladových prostorách ani nemluvě).

13. Výše uvedenému však žalovaná v Rozhodnutí na str. 10 oponuje následujícími tvrzeními: „Odvolací orgán tak považuje za zcela přiměřené, pokud je zákaz prodeje užitý v zákoně o prodejní době vykládán tak, že se tento zákaz vztahuje na jakoukoli fázi prodeje, tedy i na jeho závěrečnou fázi – převzetí zboží kupujícím, a nikoli jen na samotný okamžik uzavření kupní smlouvy.“

„[...] zákaz prodeje se tedy vztahuje i na prodejny, resp. výdejny internetových obchodů, jejichž plocha přesahuje stanovenou hranici 200 m².“

14. Závěr žalované je naprosto absurdní a rovněž i vede k absurdním důsledkům.
15. Ustanovení § 2079 odst. 1 občanského zákoníku vymezuje podstatné náležitosti kupní smlouvy. Tyto podstatné náležitosti můžeme skutečně vnímat jako nezbytné fáze, ke kterým v rámci koupě (či prodeje coby druhé strany téže mince) dochází, resp. dojít musí, abychom vůbec mohli o koupi (resp. prodeji) hovořit, přičemž konkrétně se jedná o tyto fáze:
- uzavření kupní smlouvy mezi prodávajícím a kupujícím,
 - odevzdání věci prodávajícím kupujícímu (závazek prodávajícího),
 - umožnění nabytí vlastnického práva k předmětu koupě kupujícím (závazek prodávajícího),
 - převzetí věci kupujícím (závazek kupujícího) a
 - zaplacení kupní ceny kupujícím (závazek kupujícího).
16. Pokud by v sobě pojem „*prodej*“ dle zákona o prodejní době skutečně zahrnoval izolované jednotlivé fáze prodeje (či koupě), vztahoval by se i zákaz prodeje dle zákona o prodejní

době skutečně na všechny fáze prodeje (či koupě). Pakliže bychom této argumentaci žalované přisvědčili, tak by o dnech vymezených zákonodárcem v zákoně o prodejní době panoval absolutní zákaz ekonomické činnosti, u které dochází ke koupi či prodeji zboží přes internet. Zákaz koupě/prodeje zboží by se tedy dle výkladu České obchodní inspekce týkal již samotného uzavření kupní smlouvy, kdy by bylo v podstatě zakázáno uzavírat kupní smlouvy přes internet. To by znamenalo, že internetové obchody - s ohledem na citovaný výklad žalované - by nejenže nesměly přijímat (natož vyřizovat) objednávky, ale dokonce by musely mít webové stránky úplně vypnuté, jinak by se dopustily protiprávní činnosti. Na internetové obchody přitom nelze aplikovat ani žádnou z výjimek dle § 1 odst. 3 zákona o prodejní době, neboť webové stránky internetového obchodu jistě nejsou prodejnou s prodejní plochou dle § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době. Představme si např. situaci, při které si zákazník objedná zboží na internetovém obchodě s doručením zboží domů a kurýr přepravní společnosti mu zboží v „zakázaný den“ doručí – v takovém případě nelze ani vůbec uvažovat o tom, že by nějaká prodejna s prodejní plochou mohla existovat, proto ani v tomto případě nebude výjimka ze zákazu dle § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době aplikovatelná. I možnost (a povinnost) zákazníka za zboží zaplatit kupní cenu by měla být dle výkladu žalované rovněž znemožněna, a to i když si zákazník objednal zboží v jiný den než v den, o kterém je dle zákona o prodejní době zakázán prodej. Zákazníci totiž mohou zaplatit kupní cenu za zboží např. příkazem z bankovního účtu, popř. uhradit kupní cenu s odloženou splatností. Často se tak stává, a ani se tomu nelze prakticky vyhnout, že zákazník zboží objedná určitý den, ale kupní cenu za něj zaplatí až později (např. při úhradě bankovním převodem). Vzhledem k tomu, že zaplacení kupní ceny je také jednou z fází prodeje zboží (navíc nezbytnou), tak dle názoru žalované je i tato činnost ve dnech vymezených zákonem o prodejní době zakázána.

17. Žalobkyně by mohla pokračovat dále, že podobně zakázáno je dle výkladu žalované o vymezených dnech i převzetí zboží (resp. jeho doručení) či převedení vlastnického práva k němu z prodávajícího na kupujícího apod., nicméně výše uvedené považuje za dostatečné odůvodnění toho, že výklad žalované je a musí být *prima facie* chybný. Stejně jako v předchozí praxi užívá žalovaná rovněž argument spočívající v hledání (resp. přesněji v odhadování) úmyslu zákonodárce. Žalovaná opakovaně uváděla, že úmyslem zákonodárce je sladění rodinného a pracovního života zaměstnanců, již by museli být přítomni na pracovišti a rodinného života se tak nemohli účastnit, čímž naznačuje užití teleologického výkladu, viz str. 11 Rozhodnutí: [...] *Smyslem a účelem zákona je, aby zaměstnanci měli více volného času, který by mohli věnovat své rodině a koníčkům [...]*. Takový interpretační postup je však nesprávný. Důvodové zprávy jsou dokumentem z dílny předkladatele zákona, obvykle vlády coby orgánu moci výkonné a zákonodárný sbor jako takový do nich dále nezasahuje, neboť předmětem legislativního procesu jsou toliko návrhy zákonů (resp. ústavních zákonů) a nikoliv důvodové zprávy (srov. čl. 9 Legislativních pravidel vlády a § 86 odst. 3 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny). Hledání úmyslu zákonodárce v důvodové zprávě je již z tohoto důvodu velice pochybné. K tomu je třeba připomenout, že nejen žalobkyně, ale i řada (resp. většina) významných právních myslitelů vystupuje proti názoru, že zákony se mají interpretovat na základě úmyslu zákonodárce, velmi ostře. Tak například:

- Radin již před stoletím doslova tvrdil, že zákonodárný sbor jako jedna osoba je jenom „*hloupá fikce*“. I kdyby existovalo něco jako úmysl zákonodárného sboru jako celku, tak by takový úmysl byl stejně nezjistitelný. A i kdyby zjistitelný byl, tak není důvod si myslet, že úmysl zákonodárce může být jakkoliv závazný – parlament má totiž pravomoc tvořit

právo formou zákona, nikoliv pouhou vůlí. Navíc je vysoce nepravděpodobné, aby jednotliví zákonodárci hlasovali pro tentýž zákon se stejným úmyslem. Nelze si plést zákonodárský sbor, který o zákonu hlasoval, se skutečnými autory návrhu zákona, což činí žalovaná, když důvodovou zprávu k zákonu o prodejní době zaměňuje za vůli zákonodárského sboru (srov. RADIN, Max. Statutory Interpretation. Harvard Law Review, vol. 43, 1929-1930, str. 869-871).

- Dworkin je rovněž krajně skeptický k tomu, aby se zákony interpretovaly na základě úmyslu zákonodárce, a mj. uvádí, že jednotliví zákonodárci totiž, pokud vůbec rozumí předkládanému zákonu, o kterém hlasují, bývají při svém hlasování často vedeni spíše politickými motivy než principy dobrého zákonodárství. Dworkin naopak uvádí - s čímž žalobkyně souhlasí - že účelem interpretace zákonů je v nejjobecnější rovině to, aby realizace státní moci byla v dané společnosti více férová, moudrá a spravedlivá, a právě na základě toho máme hodnotit, jestli určitý výklad zákona je lepší než všechny konkurenční výklady (srov. DWORKIN, R. Justice for Hedgehogs. Harvard. 2011, s. 129-130).

- Dokonce i „teleolog“ Moore odmítá ideu kolektivní mysli, neboť úmysl jakožto mentální stav mohou mít pouze jednotlivci. Upozorňuje přitom na problém, že zákonodárci, kteří hlasují pro návrh zákona (nemluvě o důvodové zprávě, o které ani zákonodárci v českém prostředí nehlasují), o něm hlasují z různých důvodů, sledují často i odlišné cíle, resp. návrhu zákona rozumí jinak než někteří jiní zákonodárci. Hlasovat stejně tedy ani neznamená mít stejný úmysl. Dokonce je možné hlasovat opačně, ale se stejným úmyslem. Proto Moore uzavírá, že účely zákona se neváží k tomu, co zákonodárce svým úmyslem sledoval jako rozumné a spravedlivé, ale k tomu, co spravedlivé a rozumné skutečně je (!) Není proto žádným překvapením, když Moore dochází k závěru, že nespravedlnost práva je jen jeho chybnou interpretací (srov. MOORE, M. S. Semantics of Judging. Southern California Law Review, vol. 54, 1981, str. 266 a násl. a MOORE, M. S. A Natural Law Theory of Interpretation. Southern California Law Review, vol. 58, 1985, str. 351 a násl.)

- Oxfordský arcipozitivist J. R. konstatuje, že úmysl zákonodárce právo pouze legitimizuje, ale interpretují jej až konvence. Dotváření práva, korekci práva, ale i vzepření se absurdnímu právu považuje za soudcovu morální povinnost, protože to všechno má prostřednictvím soudcových rozhodnutí dopady na osudy lidí (srov. RAZ, J. On the Authority and Interpretation of Constitutions: Some Preliminaries. In ALEXANDER, L. (ed.). Constitutionalism: Philosophical Foundations. Cambridge, 1998, str. 177).

- Konečně i intencionalista Marmor uvádí (kromě např. toho, že již většinový model připisování úmyslu je problematický), že interpretovat zákon podle úmyslu zákonodárce je vhodné pouze tam, kde zákonodárce považujeme za epistemickou autoritu, tedy jako toho, kdo lépe než my ví, co je věcně správné. Naproti tomu interpretovat zákon podle úmyslu zákonodárce považuje za krajně nevhodné tam, kde se autorita zákonodárce neopírá o znalostní (expertní) autoritu, ale kde zákonodárce uznáváme jako legitimní autoritu pouze proto, že dokáže efektivně koordinovat naše kolektivní jednání (srov. MARMOR, A. Interpretation and Legal Theory. Oxford 2005, str. 133 a násl.). Přitom v případě zákona o prodejní době nelze zákonodárce za znalostní (expertní) autoritu označit ani v nejmenším, o čemž vypovídá již to, že zákonodárce jakoby vůbec ani nevěděl, resp. nijak nepočítal s tím, že v ekonomické realitě existují i internetové obchody.

18. I argumentace úmyslem zákonodárce je tedy nesprávná, a navíc i prosta jakéhokoliv odůvodnění. V tomto případě by přitom žalobkyně odůvodnění očekávala velmi detailní a přesvědčivé. Výklad žalované je chybný i z důvodu, že argumentace úmyslem zákonodárce

je nadstandardní výkladovou metodu, kterou lze, dle v České republice uznávané metodologie právní interpretace, použít toliko až ve chvíli, kdy jsou standardní výkladové metody mezi sebou ve vzájemném rozporu. Žalovaná se však ani neobtěžovala standardních výkladových metod užít, natož závěr, že by byly navzájem v rozporu, odůvodnit a ospravedlnit si tak aplikaci nadstandardní interpretační metody.

19. Žalobkyně shrnuje, že všechny argumenty správního orgánu prvního stupně i žalované při výkladu pojmu „prodej“ jsou nesprávné. Výklad zákona o prodejní době je tedy zjevně chybný a v případě aplikace zákazu prodeje tak, jak jej vykládá žalovaná, na internetové obchody, včetně právě žalobkyně, plodí hrubě nespravedlivé a krajně absurdní důsledky. Primární povinností správního orgánu prvního stupně a žalované přitom bylo zajistit vůči žalobkyni spravedlivé řešení (srov. MARMOR, A. The immortality of Textualism. Loyola of Los Angeles Law Review, vol. 38, 2005, str. 2072). Pokud výklad práva vede k absurdním závěrům, má ten, kdož právo aplikuje, morální povinnost takový výklad zavrhnout jako nesprávný. Hart i Raz dokonce opakovaně tvrdili, že soudce (správní orgán) má morální povinnost určité pravidlo neaplikovat na konkrétní případ za situace, kdy by to bylo morálně špatné. Marmor došel k podobným závěrům, že pokud soudce (správní orgán) ví, že zákon je aplikovatelný na daný případ, tak to ještě neznamená, že má morální povinnost ho na daný případ aplikovat (srov. MARMOR, A. Interpretation and legal Theory. Oxford, 2005, str. 105). Česká právní praxe jde ještě o krok dále a aplikuje již zdomácnělou a mezi právníky všeobecně známou tezi jednoho z nejvýznamnějších demokratických evropských právníků 20. století G. R. o zákonu moudřejším, než je zákonodárce. Jak je uvedeno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č.j. 1 As 31/2009-81 a stejně i v nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2003, sp.zn. III.ÚS 671/02: „*Vůle zákonodárce není metodou výkladu, nýbrž cílem výkladu a výsledkem výkladu, výrazem pro apriorní nezbytnost systémově-nerozporného výkladu celého právního řádu. Je proto možné konstatovat jako vůli zákonodárce to, co nikdy jako vědomá vůle autora zákona nebylo přítomno. Interpret může rozumět zákonu lépe, než mu rozuměl jeho tvůrce, zákon může být moudřejší než jeho autor - on právě musí být moudřejší než jeho autor.*“ (G. Radbruch, Rechtsphilosophie. Studienausgabe. Hrsg. R. Dreier, S. Paulson, Heidelberg 1999, str. 107)
20. Uvedený výrok je znám nejen z české právní praxe, ale i teorie (k tomu srov. HOLLÄNDER, P. Filosofie práva. Plzeň: Aleš Čeněk, 2006, str. 85 a str. 227). Za situace, kdy i v návrhu na zrušení zákona o prodejní době ze dne 14. 12. 2016 senátoři Senátu České republiky uvádí, že zákonodárce ani nezamýšlel, že by se zákon o prodejní době na internetové obchody vztahoval, a všechny okolnosti nasvědčují tomu, že zákonodárce na internetové obchody skutečně při tvorbě a schvalování zákona o prodejní nepomyslel, je výklad prováděný někým moudřejším nežli zákonodárcem nejen zcela na místě, ale je i nezbytně nutný. Správní orgán prvního stupně a žalovaná nicméně na žalobkyni aplikovaly právní normu takovým způsobem, který jim sice na jednu stranu umožnil označit jednání žalobkyně za porušení zákona o prodejní době, což bylo zřejmě jejich primárním cílem, na druhou stranu však tento postup odhaluje absurditu takového výkladu, čímž mimo jiné porušuje přinejmenším hned dva ze tří, rovněž R. vytyčených, cílů práva, a to princip právní jistoty a spravedlnosti (RADBRUCH, Gustav. O napětí mezi účely práva. Praha: Wolters Kluwer, 2012). Zde uvedené potvrzuje závěry žalobkyně, že mezi klasickým maloobchodním prodejem zbožím a mezi internetovým prodejem zboží jsou zcela zásadní odlišnosti. Pakliže tyto rozdíly nerefletoval již zákonodárce v zákoně o prodejní době, byl povinen tak učinit správní orgán prvního stupně, příp.

žalovaná. Aby bylo zabráněno aplikaci právního předpisu, který dopadá na jiné situace než na internetový prodej a výdej zboží, resp. aby bylo zabráněno zcela absurdnímu výkladu, musí být spojení „prodej v maloobchodě a velkoobchodě“, resp. samotný pojem „prodej“ ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době vykládán tak, že se týká pouze takových činností, při kterých je kupní smlouva uzavřena v kamenné prodejně, popřípadě při které se veškeré fáze prodeje odehrávají v této kamenné prodejně. Jen takový výklad bude v souladu s ústavními zásadami in dubio pro libertate či in dubio mitius.

21. Pod bodem „V. Nezákonnost Rozhodnutí v důsledku chybné, resp. protiústavní interpretace pojmu „prodejní plocha“ žalobkyně uvedla, že § 1 odst. 3 zákona o prodejní době stanovuje výjimky ze zákazu prodeje v maloobchodě a velkoobchodě. Jedna z těchto výjimek dopadá na prodejny (tj. nikoliv na všechny provozovny, ale pouze na ty, které jsou zároveň prodejnami), jejichž prodejní plocha nepřesahuje 200 m². Pojem „prodejní plocha“ zákon o prodejní době blíže neupřesňuje, pročej jej správní orgán prvního stupně a žalovaná vyložily. V Rozhodnutí (str. 11) uvádí správní orgán k výkladu pojmu „prodejní plocha“ jako svoji stěžejní právní argumentaci následující: „[...] není-li pojem „prodejní plocha“ upraven v českém právním řádu, je třeba vyjít analogicky z definice obsažené v evropské právní úpravě [...]“. V první řadě je k tomu třeba dodat a zdůraznit, že nařízení Komise (ES) č. 250/2009 ze dne 11. března 2009 (dále též „Nařízení“) je pouze prováděcím právním předpisem vydaným Komisí EU jako orgánem moci výkonné. Za druhé je nutné uvést, že v Nařízení, resp. v jeho příloze č. III, je o prodejní ploše pojednáváno dosti široce. To zřejmě koresponduje se smyslem Nařízení, kterým jsou statistické účely a kterýžto smysl je v tomto Nařízení (tj. nikoliv v důvodové zprávě) explicitně uveden. S názorem žalované vyjádřeným v Rozhodnutí, že při výkladu pojmu „prodejní plocha“ lze analogicky použít předpis, který tento pojem upřesňuje velice široce, však žalobkyně zásadně nesouhlasí. Takováto analogická aplikace právního předpisu, který je navíc určen pro statistické účely, je totiž v neprospěch žalobkyně, jelikož mj. vůbec nezohledňuje, zdali na dané ploše dochází k přímému prodeji zboží či nikoliv (tj. zdali jde zboží skutečně fyzicky vzít a zakoupit, nebo zdali jde pouze o zboží vystavené smluvním partnerem žalobkyně). Analogie v neprospěch pachatele je přitom ve správním trestání nemyslitelná. V této souvislosti žalobkyně uvádí, že pojednává-li dále v této své správní žalobě o skutkové podstatě přestupku sankcionované dle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době, má tím na mysli skutkovou podstatu dle § 1 odst. 1 písm. e) zákona o prodejní době. Je-li určité jednání (prodej o určitých státních svátcích) zakázáno § 1 odst. 1 zákona o prodejní době, je výjimky z tohoto zákazu dle § 1 odst. 3 zákona o prodejní době nutné považovat za součást tohoto zákazu, která jej zužuje. Žalobkyně žalované vytýká, že porušila principy vyplývající z čl. 2 odst. 2 a zejména pak z čl. 39 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, které jsou použitelné i pro oblast správního trestání. Ač čl. 39 Listiny hovoří explicitně o zakotvení zásady pouze pro trestní právo, budeme-li vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve vztahu k čl. 6 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, tak zjistíme, že soud pojem „trestní obvinění“ vykládá značně extenzivně, když do něj zahrnuje jakékoli protiprávní jednání postižitelné trestem, tedy bezpochyby i správní delikty. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 4. 2007, sp.zn. 4 As 10/2006, následovně: „Se zřetelem k zásadám, vyjádřeným v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992, které vyjadřují principy práva na spravedlivý proces, musí řízení o přestupku, stejně tak o jiném správním deliktu, podléhat stejnému režimu jako řízení o trestných činech. V tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a

tedy soudem postižitelnými) delikty, a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy (tedy i přestupky), je výrazem vůle suverénního zákonodárce, není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu. Bylo by ostatně možno na mnohých případech z historického vývoje dokumentovat, že například snaha účelově snížit nepříznivě se vyvíjející počty spáchaných trestných činů vedla v některých případech ke změnám zákonů, přesouvajícím trestné činy méně závažné do kategorie přestupků, a nebo na druhé straně rozmáhající se drobné delikty byly novelami zákonů přesunuty do kategorie činů soudně trestných.“ Žalobkyně považuje konstrukci skutkové podstaty správního deliktu sankcionovaného dle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době, zejména pak její pojem „prodejní plocha“, za nejednoznačný, neboť tento pojem není jednoznačně vymezen přímo v daném zákoně ani na žádný jiný zákon neodkazuje. Tvrzení dle předchozího odstavce podtrhává skutečnost, že sám dozorový orgán není schopen pojem prodejní plocha přesvědčivě právně vyložit, neboť se uchyluje k výkladovému postupu per analogiam legis a svoji argumentaci zakládá na pouhém odkazu na definici pojmu „prodejní plocha“ obsaženou v Nařízení, resp. v jeho příloze III. Analogická aplikace právního předpisu, jež sice obsahuje pojem „prodejní plocha“, avšak pro zcela jiné účely (statistické), je již na první pohled neobhajitelná, neboť jedním ze zcela elementárních principů správního trestání je nepřipustnost analogie v neprospěch pachatele, který vyjadřuje zásada nullum crimen sine lege stricta. K tomu viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2014, sp.zn. II.ÚS 2258/14. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze uvést rozsudek s tímž právním názorem, konkrétně rozsudek ve věci Kokkinakis proti Řecku ze dne 25. 5. 1993, stížnost č. 14307/88. Ke shodnému použití této zásady (nad rámec blokové citace uvedené na předchozí straně) viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č.j. 5 As 62/2015-15. Žalovaná výše uvedenému oponuje, když uvádí následující (viz str. 11 Rozhodnutí): „Odvolací orgán setrvává na názoru, že není-li pojem „prodejní plocha“ upraven v českém právním řádu, je třeba vyjít analogicky z definice obsažené v evropské právní úpravě; ke stejnému závěru dospěl rovněž Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 3. 4. 2019, č. j. 31 A 106/2017 – 56. Výklad tohoto pojmu nesměřuje v neprospěch odvolatelky, jak je v podaném odvolání odvolatelkou prezentováno, ani jiných podnikatelů, naopak definice tohoto pojmu jasně a výstižně stanovuje prostory provozovny, které se do prodejní plochy nezapočítávají a které nikoli, a poskytuje tak poměrně jednoznačné vodítko jak pro dozorový orgán, tak pro kontrolované osoby.“ Žalobkyně považuje takovýto právní názor žalované za vskutku šokující, neboť analogie v právu je naopak od nepaměti vnímána jako prvek, který je s principem právní jistoty v rozporu. Žalovaná zde přitom tvrdí, že analogie právní jistoty zvyšuje. Z toho důvodu se žalobkyně k nepřipustnosti analogické aplikace Nařízení zabývá ještě podrobněji. Nejvyšší správní soud a Ústavní soud připomínají, že veřejná moc může být uplatňována pouze na základě zákona, což se týká zejména ukládání povinností, a oba tyto soudy vyloučily možnost extenzivního výkladu či dokonce analogie, pokud se ve správním právu ukládá účastníkovi povinnost, jejíž nesplnění jde na jeho úkor (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 49/2006-87, rozsudek téhož soudu č.j. 4 As 91/2006-83 a nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 17/98). Již prvorepublikový nejvyšší správní soud konstantně judikoval, že je-li omezována svoboda jednotlivce nebo jsou mu ukládány povinnosti, je nutno příslušné předpisy vykládat přesně a nelze žádným způsobem, tedy včetně analogie, rozšiřovat je (srov. HÁCHA, E. Analogie, Slovník veřejného práva československého, Svazek I. Eurolex Bohemia (reprint), Praha, 2000, str. 66). Nejvyšší správní soud pak jako argument pro vyhovění kasační stížnosti uvedl, že skutečnost, že analogie jdoucí ve svém důsledku k tíži účastníka správního řízení je důvodem její nepřipustnosti a nezákonnosti použití (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu č.j. 5 As 29/2007-66). Zásadním požadavkem pro připuštění analogie ve veřejném právu je, že se tak děje ve prospěch účastníka řízení a rozhodně nemohou být chráněna práva silnějšího subjektu správněprávního vztahu, tedy správního úřadu. Ústavní soud dovodil, že analogii ve správním řízení lze připustit pouze v omezeném rámci, za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení. Podle judikatury Ústavního soudu platí tento závěr pro celou oblast veřejného práva (srov. nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 21/04). Žalobkyně zásadně zdůrazňuje, že zákaz analogie v neprospěch účastníka řízení je podstatně intenzivnější ve chvíli, kdy je právní úprava nedokonalá, nepřesná a umožňující více výkladů. Jestliže zákonodárce selhal a vytvořil mezerovitý veřejnoprávní předpis, není možno důsledky takového selhání řešit analogií v neprospěch pachatele, ale naopak v neprospěch státu, jehož orgány musí respektovat požadavek určitosti a jasnosti veřejnoprávních předpisů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 178/2005-72, č.j. 2 Afs 24/2005-44 a č.j. 5 Afs 65/2007-61). Legitimní očekávání žalobkyně, že žalovaná bude postupovat v souladu s ústavními principy a pojem „*prodejní plocha*“ bude vykládat rozumným, spravedlivým a ústavně konformním výkladem (tj. výkladem restriktivním), tak bylo jednoznačně a hrubě porušeno.

22. Nejen z tohoto důvodu je pojem „*prodejní plocha*“ ze strany České obchodní inspekce (vč. žalované) interpretován způsobem, který je v právním řádu České republiky, potažmo ve všech evropských demokratických právních státech, zásadně nepřipustný. Jak již bylo naznačeno uvedením závěrů ustálené judikatury výše, konstrukce předmětné skutkové podstaty je v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege certa*.
23. K výše uvedené citaci Rozhodnutí doplňuje žalobkyně, že Krajský soud v Brně se v uvedeném rozsudku ze dne 3. 4. 2019, č.j. 31 A 106/2017-56, absolutně nevypořádal s argumenty žalobce (obchodní společnosti), především pak s argumentem, že pojem „*prodejní plocha*“ není možné vykládat dle nařízení Komise (ES) č. 250/2009 ze dne 11. března 2009, a soud zcela nekriticky a bez jakékoliv polemiky pouze otrocky zopakoval argumenty žalované (ČOI). Proto žalobkyně nepokládá výše uvedené rozhodnutí Krajského soudu v Brně za relevantní pro toto řízení. Vzhledem k nejednoznačnosti zákona o prodejní době by proto tento zákon měl být vykládán v případě možností několika výkladů tím způsobem, který je ve prospěch pachatele, tj. restriktivně, nikoliv extenzivně či navíc za použití nepřipustné analogie v neprospěch žalobkyně, jak nesprávně činí Česká obchodní inspekce. Je totiž třeba postupovat v souladu s ústředními právními zásadami správního trestání (mj. i s již zmiňovanou zásadou *nullum crimen sine lege* a jejími sub principy, potažmo se zásadou minimalizace zásahů orgánů státní moci do oprávněných soukromých zájmů). Pro svoji důležitost je uvedená zásada kodifikována na ústavně právní úrovni v čl. 39 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně pro rozvedení shora uvedeného poukazuje zejména na:

- rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č.j. 5 Afs 108/2013-72, ve kterém je uvedeno následující: „*Jednou ze základních zásad spravedlivého procesu v oblasti trestního práva i správního práva trestního pak je zásada nullum crimen, nulla poena sine lege certa, podle které zákon musí být formulován s dostatečnou mírou určitosti pro své adresáty (lex certa). V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že sankce může být uložena, pouze pokud spočívá na jasném a jednoznačném právním základě.*“

- S. komentovaný rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Del Río Prada proti Španělsku, ze dne 21. 10. 2013, č. stížnosti 42750/09, v němž je vyjádřeno,

že zásada nullum crimen sine lege certa, tedy zásada zákazu trestného činu bez jeho jasného a uzavřeného výčtu v zákoně „v praxi zakazuje extenzivní výklad v neprospěch pachatele trestného činu“.

- rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 25. 9. 1984, Könecke, 117/83, Recueil, s. 3291, bod 11: „V tomto ohledu musí být zdůrazněno, že penalizace, i ta netrestněprávní, nemůže být uložena, pokud není postaveno na jasném a jednoznačném právním základu.“

- Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 18. 11. 1987, Maizena, 137/85, Recueil, s. 4587, bod 15: „Jak Soud prohlásil ve svém rozsudku ze dne 25. 9. 1984 v případě 117/83 Könecke v BALM [1984] ECR 3291, penalizace, i ta netrestněprávní, nemůže být uložena, pokud není postaveno na jasném a jednoznačném právním základu.“

24. Žalobkyně si je vědoma toho, že správní orgány jsou v nelehkém postavení, když při aplikaci práva presumují (musí presumovat) jejich platnost, a to i když aplikovaný zákon, jeho cíl a způsob jeho dosažení jsou dle jejich názoru absurdní, a dokonce i protiústavní. To však správní orgán nezavazuje povinnosti vykládat zákony ústavně konformně, a to zvláště za situace, kdy existují důvodné pochyby o souladu takového zákona s ústavním pořádkem (viz rovněž R. teze o zákonu, který musí být moudřejší nežli zákonodárce, uvedená v předchozím článku této žaloby).
25. Za současného právního stavu (kdy pojem „prodejní plocha“ není v zákoně o prodejní době blíže upřesněn) je proto dle žalobkyně přípustný, resp. jako jediný ústavně konformní, pouze restriktivní výklad pojmu „prodejní plocha“. Při tomto restriktivním výkladu považujeme za „prodejní plochu“ pouze prostory, kde dochází k přímému prodeji zboží zákazníkovi (tradicí), avšak nikoliv prostory, které jsou zákazníkům v jednotlivých provozovnách pouze přístupné. Uvedené vyplývá z rozsáhlé judikatury Ústavního soudu, jakož i z judikatury dalších evropských ústavních soudů. Mimo již uvedených judikatorních rozhodnutí lze uvést, že vůbec poprvé uvedl Ústavní soud povinnost ústavně konformního výkladu ve svém nálezu Pl. ÚS 48/95 [105]: „V situaci, kdy určité ustanovení právního předpisu umožňuje dvě různé interpretace, přičemž jedna je v souladu s ústavními zákony a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy České republiky a druhá je s nimi v rozporu, není dán důvod zrušení tohoto ustanovení. Při jeho aplikaci je úkolem soudů interpretovat dané ustanovení ústavně konformním způsobem.“ Dále např. v nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 2. 1999, sp.zn. Pl. ÚS 19/98 tento soud konstatuje, že „v demokratickém právním státě, který je chápán především jako materiální právní stát, nelze připustit užití platného zákonného ustanovení způsobem, který odporuje některé z fundamentálních ústavních zásad“. Stejný názor přitom zastává i doktrína (viz např. Kühn Z. Aplikace práva ve složitých případech. K úloze právních principů v judikatuře. Praha: Karolinum, 2002, s. 325).
26. Žalobkyně nesouhlasí s tím, jak žalovaná interpretovala nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp.zn. Pl. ÚS 37/16 (viz str. 10 Rozhodnutí): „[...] Ústavní soud neshledal omezení jen určitého druhu hospodářské činnosti jako protiústavní; naopak takto provedená regulace omezení prodeje či výroby je v České republice historicky obvyklá a obdobná omezení jsou běžná též v jiných zemích [...]“. Výklad uvedeného nálezu ze strany žalované nekoresponduje s faktickým sdělením Ústavního soudu a vyznívá ve prospěch žalované. Žalobkyně uvádí, že Ústavní soud se především vůbec nezabýval způsobem výpočtu prodejní plochy ani tím, zda je přípustné použít pro výpočet prodejní plochy (který je klíčovým údajem pro následné udělení sankce) analogii a vycházet z pravidel pro výpočet prodejní plochy z Nařízení. Ústavní soud toliko konstatoval, že stanovení kritéria

rozlišení dotčených prodejen a ostatních prodejen nepostižených omezením výměrou prodejní plochy o velikosti 200 m², nevybočuje z ústavních mezí. Zmínil přitom i myšlenku, že namísto kritéria velikosti prodejní plochy mohl zákonodárce užít kritéria jiná, jako je např. počet zaměstnanců či roční obrat (jak je tomu například v Dánsku) (viz str. 9 bod 32 nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp.zn. Pl. ÚS 37/16). Aby byl pojem „*prodejní plocha*“ vykládán ústavně konformně, musí být mimo již výše uvedené ústřední zásady (zde zejména zásada trestního a správního trestání *nullum crimen sine lege* a její sub principy) dodrženo i pravidlo, že povinnosti mohou být soukromým subjektům ukládány pouze při zachování základních práv a svobod (viz čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Ve vztahu k výkladu předmětného ustanovení zákona o prodejní době lze jako přímo dotčené základní právo zmínit zejména právo na podnikání zakotvené v čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, které je uvedeným zákazem omezováno. S právem na podnikání je nedílně spjata základní lidské právo vlastnit (tj. i nabývat) majetek dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, proto je přirozeným důsledkem zásahu do práva na podnikání žalobkyně i zásah do práva vlastnit majetek žalobkyní. Další dotčené ústavně garantované právo je právo každého, tj. zejména zaměstnanců, aby mohli získávat prostředky pro své životní potřeby prací (viz čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Dle názoru žalobkyně je zákon o prodejní době v kolizi i s tímto právem, neboť ve svém důsledku znemožňuje zaměstnancům pracovat za finančně výhodnějších podmínek [tj. za příplatek za práci o státním svátku dle § 115 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „*zákoník práce*“)]. Třetí aspekt, ke kterému zákaz vede, je znemožnění zákazníkům nakupovat zboží v některých prodejnách a podle výkladu žalované i znemožnění zákazníkům nechat si zboží zakoupené na internetových obchodech doručit (zákaz výdeje zboží). Žalobkyně se pozastavuje i nad nelogičností celého legislativního řešení zákonem o prodejní době – pokud má být smyslem zákona o prodejní době, aby byla o dnech státního svátku rodina pohromadě a nikoliv v zaměstnání, tak je absurdní, že v § 1 odst. 1 zákona o prodejní době byly vybrány pouze určité státní svátky a nikoliv všechny, nebo proč zákon o prodejní době stanoví výjimku v § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době, jehož důsledkem dochází k diskriminaci podnikatelů působících ve stejném oboru mj. na základě velikosti „*prodejní plochy*“. Žalobkyni rovněž záráží, proč se zákaz týká pouze prodeje zboží v prodejnách o určité výměře (tj. zaměstnavatel například může zaměstnanci nařídit, aby v den státního svátku prováděl inventuru), s výjimkou specifikovaných prodejen na vybraných místech, a proč se vůbec netýká poskytování služeb, když ve vyspělých ekonomikách je zcela běžné, že většina občanů je zaměstnána právě v odvětví služeb. Na povrch vyvstává i otázka, zdali je stát, který je i podle judikatury Ústavního soudu výsledkem společenské smlouvy, vůbec oprávněn autoritativně zakázat svým občanům (resp. pouze těm z nich, kteří jsou zaměstnáni v prodejnách s blíže nedefinovanou prodejní plochou nad 200 m²), aby o určitých dnech pracovali a získávali tak v těchto dnech prostředky pro své životní potřeby prací, a to navíc často za zvýhodněných podmínek. S tím je nedílně spjata otázka, zda je stát oprávněn zakázat podnikatelům (ať už se jedná o podnikající fyzické osoby, nebo o osoby právnické) o určitých dnech podnikat a tedy i vytvářet materiální hodnoty ostatním členům společnosti. Žalobkyně je přesvědčena, že nikoliv. Stát, který se takto snaží činit, pouze vysílá do společnosti velice znepokojivou zprávu, že je to pouze stát, kdo ví nejlíp, kdy mají či naopak nemají jeho občané pracovat. Tedy, že vlastní občané si své záležitosti nedokáží upravit svobodně podle svého. Takový přístup jakoby vůbec nerespektoval svobodu jednotlivce. Přitom svoboda jednotlivce je tou základní hodnotou, kterou musí demokratický právní stát chránit. A zvláště pak takový stát, jehož základní stavební

kameny jsou vystavěny na principech liberální demokracie. Jako vhodnější a rozumnější legislativní řešení se mj. z důvodů zde uvedených proto (při zachování deklarovaného, nicméně nenaplněného ba až nenaplnitelného, smyslu zákona) jeví být například legislativní úprava výše příplatků za práci o státních svátcích dle zákoníku práce.

27. S ohledem na výše uvedené je dle žalobkyně zřejmé, že pojem „*prodejní plocha*“ ve smyslu § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době musí být vykládán restriktivně nejen z důvodu zákazu extenzivního výkladu v neprospěch žalobkyně coby údajného pachatele (promítnutí zásady *nullum crimen sine lege certa*). Extenzivní výklad je nepřipustný rovněž i proto, že by v jeho důsledku bylo zasaženo do ústavně garantovaných práv pachatelky jako soukromé osoby. Žalobkyně zde pouze připomíná, že z porušených ústavních práv žalobkyně lze zmínit hospodářské právo na podnikání (viz čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a hospodářské právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací (viz čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). S těmito právy je úzce spjato základní lidské právo vlastnit majetek (viz čl. 11 Listiny základních práv a svobod). Při dodržování ústavních norem je proto při zohlednění fungování internetového prodeje zboží pod pojem prodejní plocha možné podřadit pouze místa, kde dochází k přímému prodeji zboží (regály, vitríny apod.), nikoliv však již prostory s prodejem spojené (např. prostory pro výdej zboží, výstavní prostory pro prezentaci výrobků smluvních partnerů, které však nelze přímo zakoupit a prostory pro jiné služby jako je například vyřizování reklamací zákazníků). V případě kontrolované provozovny je třeba uvést, že tato slouží primárně k předvádění výrobků smluvních partnerů žalobkyně, příjmu a vyřizování reklamací zákazníků internetového obchodu žalobkyně dostupného z domény www.alza.cz a dále jako výdejna pro zboží, které bylo přes tento internetový obchod zakoupeno (tedy ohledně kterého byla kupní smlouva uzavřena distančním způsobem). Většina podlahové plochy Provozovny je využívána právě k těmto účelům. Žalovaná se přitom omezila na výpočet podlahové plochy, tj. veškeré plochy dané provozovny (viz str. 9 Původního rozhodnutí), což je však při posouzení velikosti prodejní plochy irelevantní. Podlahová plocha byla nadto změřena až s časovým odstupem od samotné kontroly. Proto ani podlahová plocha (tím méně pak prodejní plocha coby pojem užší) Provozovny v den kontroly tak nebyla do dnešního dne prokázána. S ohledem na vše výše uvedené musí být při výpočtu prodejní plochy Českou obchodní inspekcí vč. žalované postupováno tímto způsobem. V případě extenzivního výkladu by při výpočtu prodejní plochy došlo k postupu, který právní řád České republiky nepřipouští, neboť by v případě provozoven internetových obchodů de facto byla vypočtena celková podlahová plocha dané provozovny, nikoliv však prodejní plocha. Jak bylo rozvedeno výše, je nepřipustné tyto pojmy zaměňovat a je třeba rovněž zohlednit odlišnosti fungování klasického maloobchodního prodeje zboží oproti internetovému prodeji zboží, které spočívá primárně na výdeji zboží na kamenné provozovně, ohledně kterého již došlo k perfekci kupní smlouvy distančním způsobem - přes internet (tomu se žalobkyně zevrubně věnovala v článku IV. této správní žaloby). Proto je žalobkyně přesvědčena, že zákon o prodejní době svým jednáním neporušila. Bez ohledu na výše uvedené žalobkyně trvá na protiústavnosti celého zákona o prodejní době a považuje jej za rozporný s ústavními předpisy ČR a s primárním právem EU vč. práva na usazování.
28. Pod bodem „*VI. Zjevně nepřiměřená výše uložené pokuty*“ žalobkyně uvedla, že i kdyby snad navzdory všemu výše uvedenému shledal soud porušení zákona o prodejní době, byť to žalobkyně považuje za teoretickou úvahu, neboť je přesvědčena o své nevině, nesouhlasí žalobkyně s uložením pokuty ve výši 200 000 Kč. Tuto výši žalobkyně považuje za zjevně

neprůměrnou, a to z následujících důvodů.

29. Přitom při posledním rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce pro Středočeský kraj a Hl. město Prahu v obdobné věci (viz rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce pro Středočeský kraj a Hl. město, sp.zn. ČOI 145405/17/1000, č.j. ČOI 97903/18/1000, proti kterému se odvolatelka odvolala dne 6. 9. 2018 a o kterém odvolací správní orgán – Ústřední inspektorát ČOI – rozhodl svým rozhodnutím ze dne 15. 11. 2018, č.j. 148960/18/O100/1000/18/Bal/Št) bylo rozhodnuto výrazně odlišně. Výměra zde byla určena tak, že podřízený inspektorát stanovil za spáchání přestupku během 2. svátku vánočního na provozovně značné výměry, která je umístěna na frekventovaném místě, pokutu ve výši 100 000 Kč. V tomto případě za naprosto totožné jednání vyměřil pokutu ve dvojnásobné výši. Závažnost jednání ani další okolnosti se nezměnily, přesto Podřízený inspektorát přistoupil ke stejné věci zcela odlišně.
30. V části žaloby uvozené slovy „Sankce zjevně neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“ žalobkyně uvedla, že Nejvyšší [správní] soud ve své judikatuře upozorňuje na to, že „smyslem a účelem moderace totiž není hledání ideální výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 22/2012-23). V posuzovaném případě byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za domnělé porušení zákona o prodejní době tím, že žalobkyně vydala (dle názoru žalované prodala) zboží v Provozovně, jejíž prodejní plocha dle názoru žalované přesahuje 200 m². Dle názoru žalované výše prodejní plochy Provozovny přesahuje 400 m² (dle názoru žalobkyně je přitom výměra čistě prodejní plochy Provozovny v řádech nižších desítek metrů čtverečních). Žalobkyně k tomu dodává, že zobecnitelnou představu o adekvátnosti a spravedlnosti sankce lze zjistit zejména z názorů veřejnosti, neboť je to právě veřejnost, kdo je nositelem obecných představ o spravedlnosti a adekvátnosti sankcí. Jak je přitom patrné z četných internetových diskusí k článkům týkajícím se zákona o prodejní době ve vztahu k žalobkyni, veřejnost se z naprosté většiny vyjadřuje tak, že zákon o prodejní době je nemorální, absurdní a že Česká obchodní inspekce vč. žalované překrucují znění zákona o prodejní době tak, aby se tento zákon vztahoval i na internetové obchody. Jako jedny z mnoha možných příkladů lze odcitovat nejoblíbenější komentáře z řad veřejnosti (tj. komentáře, se kterými vyslovila souhlas většina čtenářů) k článku zpravodajského serveru iDNES.cz „E-shop Alza opět porušil zákaz prodeje o svátcích. Firma to odmítá“:

1. P. M.: „Ten zákon je špatný. Regulace stylem zákazu prodeje soukromému subjektu je nemorální a obchodník by měl na státu požadovat ušlý zisk. [...] V aktuálním pojetí je to tak, že zaměstnanci stejně jdou do práce a za mizerný plat, akorát NESMĚJÍ prodávat. Zákazníci si jdou nakoupit jinam a STEJNĚ SI NAKOUPÍ. Možná v menších městech a na venkově to má nějaký smysl. A ALZA opravdu není standardní obchod. Kdykoli si tam jdete něco koupit, stejně si to nejméně na té prodejně musíte objednat na internetu, pak nějakým způsobem zaplatit (online, kartou, hotově) a to bez obsluhy - automaty jsou i na platby. Potud se všechno děje jako v každém jiném e-shopu, jen jsem si to místo obyváků objednal v showroomu se zbožím. No a pak si jdu svoji INTERNETOVOU objednávku vyzvednout na zavolání k přepážce. Na všechno i takto pořízené zboží se vztahuje 14 denní lhůta pro odstoupení od smlouvy jako v e-shopu. Tak mi nějak přijde, že si úředníci tu klasifikaci obchodu "přiohýbají" mediální potřebě.“ (69

čtenářů tohoto komentáře s ním vyjádřilo svůj souhlas, 9 čtenářů naopak svůj nesouhlas)

2. L. Š.: „*Takže Alza musí dodržovat pravidla jako eshop (14 dní vrácení zboží bez důvodu atd.), ale přitom podle ČOI nejde o eshop...*“ (89 čtenářů tohoto komentáře s ním vyjádřilo svůj souhlas, 1 čtenář naopak svůj nesouhlas)

3. P. K.: „*Internet, včetně tohoto serveru je plný podvodných reklam, které cílí na primitivy a důchodce, ale ČOI si bude vyskakovat na internetové obchody, které nikomu neubližují, a opravdové zloděje a podvodníky nechává v klidu... Je to trapné...*“ (131 čtenářů tohoto komentáře s ním vyjádřilo svůj souhlas, 10 čtenářů naopak svůj nesouhlas)

4. P. H.: „*Trestat obchodníky za to, že prodávají zákazníkům, kteří chtějí nakupovat, je naprostá šílenost.*“ (20 čtenářů tohoto komentáře s ním vyjádřilo svůj souhlas, nenašel se žádný čtenář, který by s ním nesouhlasil)

5. V. E.: „*Mně by zajímalo, jestli zaměstnanci těchto obchodů opravdu stojí o ten zákaz prodeje?*“ (35 čtenářů tohoto komentáře s ním vyjádřilo svůj souhlas, 1 čtenář naopak svůj nesouhlas)

31. Pakliže je tedy zákon o prodejní době vnímám veřejností natolik negativně, že je tento zákon označován za špatný, nemorální atp., je to jasným signálem vypovídajícím o tom, že jakákoliv sankce za porušení takového předpisu, která nebude uložena při minimu spodní hranice, resp. od které nebude upuštěno, je zjevně nepřiměřená. Nutno podotknout, že stejný názor vyjadřuje veřejnost i v reakci na nález Ústavního soudu, kterým zamítl návrh skupiny senátorů na zrušení zákona o prodejní době v maloobchodě a velkoobchodě. Jako příklady lze zmínit opět nejoblíbenější komentáře spotřebitelů zveřejněné v rámci diskuse k článku zpravodajského serveru iDNES.cz „*Zavřeno. Velké obchody o některých svátcích neotevřou, rozhodl Ústavní soud*“:

1. M. P.: „*Jeden z nejhloupějších českých zákonů. Nejenže omezuje soukromé podnikání, ale zároveň některé podnikatele zvýhodňuje před jinými. Stačí mít o čtvereční metr navíc a obchod se stejným sortimentem jako jinej vedle musí zavřít. A prodavačky stejně makají, jen dělají inventury apod.*“ (41 čtenářů tohoto komentáře s ním vyjádřilo svůj souhlas, 7 čtenářů naopak svůj nesouhlas)

2. L. K.: „*Mně je třeba úplně jedno, že je některé svátky zavřeno, nakoupím si jiný den. Ale nechápu, proč o tom má rozhodovat ústavní soud. To je přece věc majitele a nikoho jiného. A pak ta šílená absurdita, že obchod s plochou 199 m² může mít otevřeno a s 200 m² ne, některé svátky ano, některé ne... Typický český paskvil.*“ (21 čtenářů tohoto komentáře s ním vyjádřilo svůj souhlas, 2 čtenáři naopak svůj nesouhlas)

3. J. N.: „*[...] Těch 200 metrů vzešlo z čeho, někdo to jen tak střelil od boku, že je to pěkně kulaté číslo nebo to má i nějaký hlubší význam?*“ (21 čtenářů tohoto komentáře s ním vyjádřilo svůj souhlas, 2 čtenáři naopak svůj nesouhlas)

4. J. K.: „*Ve většině případů se dá s nálezem ústavního soudu souhlasit, většinou je tam cítit "zdravý selský rozum". Bohužel, v tomto případě je úplně mimo... "Zákon umožňuje zaměstnancům v pracovním poměru připomenout si některé svátky..." Zákon není o připomenutí svátků! Zákon zakazuje! Ovšem na malé prodejny se to nevztahuje, takže zaměstnanci malých obchodů si nic "nepřipomenou". Prostě ten zákon je protiústavní paskvil... To se ústavnímu soudu hodně nepovedlo...*“ (15 čtenářů tohoto komentář s ním vyjádřilo svůj souhlas, 2 čtenáři naopak svůj nesouhlas)

5. P. N.: „*To je jasná diskriminace. Nechápu, jak to takto mohl ÚS posoudit.*“ (16 čtenářů

tohoto komentář s ním vyjádřilo svůj souhlas, 4 čtenáři naopak svůj nesouhlas).

32. Jako vhodnější a rozumnější legislativní řešení se mj. z důvodů zde uvedených proto (při zachování deklarovaného, nicméně nenaplněného ba až nenaplnitelného, smyslu zákona) jeví být například legislativní úprava výše příplatků za práci o státních svátcích dle zákoníku práce.
33. V části žaloby uvozené slovy „*Jednáním žalobkyně nebyl obrožen ani porušen žádný relevantní chráněný právní zájem*“ žalobkyně uvedla, že smyslem zákona o prodejní době (vedle primární snahy o získání hlasů některých skupin voličstva) je dle názoru žalované sladění pracovního a rodinného života zaměstnanců. Tohoto cíle má být dosaženo prostřednictvím zákazu těmto zaměstnancům o vymezených dnech pracovat. Přitom jak smysl zákona, tak způsob jeho naplnění, jsou naprosto pochybné a nejasné. Pokud je smyslem zákona o prodejní době sladění pracovního a rodinného života zaměstnanců (a tento smysl můžeme, s ohledem na žalobkyni v této žalobě uvedené skutečnosti, pouze skromně odhadovat), tak způsob dosažení tohoto smyslu je s ním v přímém rozporu. Zákon o prodejní době totiž ve svém důsledku vymezuje pouze určitou skupinu zaměstnanců, kteří mají zakázáno o vymezených dnech pracovat a opatřovat si tak prostředky pro své životní potřeby prací. Tuto skupinu zaměstnanců tvoří mj. zaměstnanci, kteří pracují v maloobchodních a velkoobchodních prodejnách, jejichž prodejní plocha přesahuje 200 m². Zaměstnanci, kteří poskytují služby (dle žalobkyně do této kategorie spadá i výdej zboží, příjem reklamací, poradenská činnost zákazníkům a prezentace/marketing smluvních partnerů žalobkyně), dále zaměstnanci, kteří pracují v maloobchodních a velkoobchodních prodejnách, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 200 m², a všichni ostatní zaměstnanci (například zaměstnanci v kancelářích, v pohostinství či ve skladech) naopak o vymezených dnech pracovat mohou (a často i pracují). Máme tedy dvě skupiny zaměstnanců. Jedné skupině zákonodárce zakázal o určitých dnech pracovat, druhé nikoliv. Odhlédneme-li od diskriminační povahy tohoto opatření, je zcela logické, že velice často bude naopak docházet k tomu, že uvedeného smyslu zákona (ať můžeme jakkoliv pochybovat o tom, zda je zákonodárce do sféry rodinného života vůbec oprávněn zasahovat) dosaženo nebude, neboť rodinu tvoří nejméně dva lidé a je dosti pravděpodobné, že jeden člen rodiny bude ze skupiny osob, které o daných dnech pracují, a druhý člen rodiny naopak ze skupiny osob, které mají v tomto dni pracovat zakázáno. Prakticky tak tedy dochází k tomu, že rodinných zájmů naplněno nebude, když jednomu členovi je ve své podstatě nařízeno být „doma“ a druhý pracuje. Navíc, zaměstnanec, kterému je zakázáno pracovat, přichází o část svého příjmu, což opět narušuje rodinný zájem na tom, aby si rodina mohla obstarat dostatečné prostředky na obživu a další své potřeby svou prací. V případě mnohých rodin pak může mít takovýto přívýdělek, který je minimálně dvojnásobný oproti výdělků o běžných pracovních dnech, zásadní význam. Zákon o prodejní době, resp. zákaz maloobchodního a velkoobchodního prodeje zboží o dnech zvolených namátkou zákonodárcem (namátkou proto, že nezahrnuje všechny státní svátky a zákonodárce ani nijak neuvádí, proč zvolil právě ty státní svátky a jiné nikoliv) nechrání žádný relevantní právní zájem. Podle názoru žalované bylo úmyslem zákonodárce chránit „zájem“ na sladění rodinného a pracovního života. Pakliže však zákon o prodejní době takovýto cíl nenaplnuje, ba naopak jej porušuje, tak nelze jinak než dojít k závěru, že zákon o prodejní době ve skutečnosti ani žádný zájem nechrání. Chabý a absurdní pokus o ochranu totiž žádnou ochranou není.
34. V části žaloby uvozené slovy „*Porušení zásady legitimního očekávání*“ žalobkyně uvedla, že v souladu se zásadou legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu je třeba dbát

toho, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobkyně v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí České obchodní inspekce, dle kterých byly za totožné či alespoň obdobné jednání uloženy podnikatelům – právníkům osobám pokuty ve výši 10 000 Kč až 20 000 Kč (např. rozhodnutí České obchodní inspekce ze dne 7. 4. 2017, č.j. 28288/17/O100/3000/17/Ad/Št, dle kterého bylo mj. potvrzeno uložení pokuty ve výši 20 000 Kč, dále příkaz České obchodní inspekce ze dne 31. 1. 2017, č.j. 6841/17/3000/P/Mach, dle kterého byla uložena pokuta ve výši 10.000 Kč a rozhodnutí České obchodní inspekce ze dne 7. 2. 2017, na základě kterého byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč). Výše uložené pokuty v případě Rozhodnutí je tedy nejen zjevně nepřiměřená, ale rovněž i v rozporu s rozhodovací praxí České obchodní inspekce ve skutkově totožných či alespoň obdobných případech, a na druhou stranu i v rozporu s legitimním očekáváním žalobkyně, že vůči ní nebude lidově řečeno „měřeno dvojím metrem“. S ohledem na neodůvodnění toho, proč žalobkyně dostala o více než 1 000 % vyšší pokutu než ostatní podnikatelé, je Rozhodnutí stíženo rovněž i vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění postupu žalované.

35. V části žaloby uvozené slovy „*Nejasnost zákona o prodejní době*“ žalobkyně uvedla, že sankce za správní delikt může být uložena „*pouze pokud spočívá na jasném a jednoznačném právním základě*“ (viz mj. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č.j. 5 Afs 108/2013-72). Jasný a jednoznačný právní základ však předmětná skutková podstata správního deliktu vymezená zákonem o prodejní době neposkytuje, jak již bylo rozebráno výše v této správní žalobě. Litera zákona o prodejní době je zcela nejasná až matoucí, čemuž odpovídá protizákonný (resp. protiústavní) a nepřesvědčivý výklad zákona o prodejní době prováděný Českou obchodní inspekcí vč. žalované. Toto mělo být vzato v potaz, neboť ani správní orgán není „*otrokem*“ absurdních zákonů. Ba naopak, ten, kdo zákon aplikuje, je tím prvním, kdo by na něj měl případně nahlížet kriticky. Žalobkyně proto navrhuje, aby nadepsaný soud od pokuty ve výši 200 000 Kč uložené jí Rozhodnutím za to, že měla po dobu 1 dne otevřenu svou Provozovnu a vyhovovala požadavkům svých zákazníků, upustil. Důvody pro upuštění od uložené sankce shrnuje žalobkyně pro přehlednost zde:
 - sankce zjevně neodpovídá zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce,
 - jednáním žalobkyně nebyl ohrožen ani porušen žádný relevantní chráněný právní zájem,
 - žalovaná Rozhodnutím porušila zásadu legitimního očekávání žalobkyně,
 - zákon o prodejní době je nejenže absurdní, ale i zcela nejednoznačný a nejasný.
36. Závěrem žalobkyně uvádí, že v tomto článku uvedené ničeho nemění na tom, že žalobkyně trvá na tom, že zákon o prodejní době neporušila, jak rovněž podrobně odůvodnila v této správní žalobě. Proto by mělo být řízení zastaveno a od uložení pokuty upuštěno.
37. Žalobkyně pod bodem „*VII. Petit*“ uzavřela, že vzhledem k tomu, že zákon o prodejní době byl navzdory tomu, že omezuje svobodu žalobkyně, vykládán výrazně extenzivně a za nepřípustného použití analogie v neprospěch žalobkyně, že pokuta ve výši 200 000 Kč byla žalobkyni uložena, aniž by byla postavena na jasném a jednoznačném právním podkladu, a z dalších v této žalobě rozvedených důvodů, nebyla realizace státní moci ze strany žalované vůči žalobkyni férová, moudrá ani spravedlivá. Je tedy evidentní, že Rozhodnutí je nezákonné, pročž žalobkyně navrhuje, aby nadepsaný soud vydal rozsudek, jímž bude napadené rozhodnutí zrušeno, věc bude vrácena žalované k dalšímu

řízení a žalobkyni bude přiznána náhrada nákladů řízení. Eventuálně žalobkyně pod bodem „VIII. *Eventuální petit*“ navrhovala - pro případ, že by soud nerozhodl, jak navrženo výše - aby soud z důvodů, že:

- uložená pokuta ve výši 200 000 Kč neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátní spravedlnosti sankce,
- jednáním žalobkyně nebyl ohrožen ani porušen žádný relevantní chráněný právní zájem,
- žalovaná porušila zásadu legitimního očekávání a tím i princip právní jistoty,
- navzdory skutečnosti, že zákon o prodejně době je ve vztahu k internetovým obchodům nejasný, byla nejenže odmítnuta aplikace ústavních zásad *in dubio pro libertate* a *in dubio mitius*, ale bylo dokonce přistoupeno k dotváření mezerovitěho předpisu analogií v neprospěch žalobkyně,

vydal rozsudek, jímž bude upuštěno od pokuty ve výši 200 000 Kč uložené žalobkyni napadeným rozhodnutím a žalobkyni bude přiznána náhrada nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

38. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že si na úvod dovoluje poznamenat, že argumenty uvedené v žalobě se vesměs shodují s námitkami uplatněnými žalobkyní v rámci odvolacího správního řízení, se kterými se žalovaná v napadeném rozhodnutí již dostatečně vypořádala. Žalobkyně v úvodu žaloby (část žaloby označená římskou III.) rekapituluje průběh kontroly provedené dne 28. 10. 2018 v provozovně žalobkyně umístěné na adrese Truhlářská 2755/5, 301 00 Plzeň - Východní předměstí. V dalším bodě žaloby (označeném římskou IV.) vyjadřuje žalobkyně názor, že zákon o prodejně době se na internetové obchody a jejich výdejny nevztahuje.
39. Žalovaná se k bodu III. žaloby vyjadřuje v tom smyslu, že je přesvědčena o jednoznačném zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností, kdy bylo správním orgánem bezpečně prokázáno, že se žalobkyně dopustila porušení § 1 odst. 1 písm. e) zákona o prodejně době tím, že o vybraném státním svátku uskutečňovala prodej v kontrolované provozovně, neboť kontrolním pracovníkům České obchodní inspekce v postavení spotřebitelů výrobek Flash disk Silicon Power Ultima U03 8 GB v hodnotě 159 Kč v předmětné provozovně prodala a předala. K velikosti prodejní plochy kontrolované provozovny lze uvést, že správnímu orgánu je z úřední činnosti známa velikost prodejní plochy této provozovny, o čemž se žalovaná zmiňuje na str. 11 napadeného rozhodnutí, a proto na tuto pasáž odkazuje. Dle názoru žalované je přeměřování prodejní plochy provozovny, která nedoznala trvalých stavebních úprav, nadbytečné. Žalovaná k žalobnímu bodu IV. poznamenává, že se s námitkou žalobce ohledně dopadu zákona o prodejně době na internetové obchody řádně vypořádala v napadeném rozhodnutí. Zákon o prodejně době v § 1 odst. 1 výslovně zakazuje prodej o vybraných státních svátcích v maloobchodě a velkoobchodě. Zákonem stanovený zákaz se tak vztahuje na podnikatele, kteří disponují živnostenským oprávněním s předmětem podnikání „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“, obor činnosti „*Velkoobchod a maloobchod*“, „*Koupě zboží za účelem dalšího prodeje*“ či jiný obor činnosti, který spadá do obsahové náplně maloobchodu a velkoobchodu (srov. nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností), přitom není rozhodující, zda podnikatel vykonává maloobchodní (velkoobchodní) činnost prostřednictvím kamenných

provozoven nebo internetových obchodů. Jak vyplývá z veřejně přístupné části obchodního i živnostenského rejstříku, žalobkyně disponuje živnostenským oprávněním s předmětem podnikání „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“, obor činnosti „*Velkoobchod a maloobchod*“, a proto se na ni zákon o prodejní době vztahuje. Zákonomodárce jasně stanovil, že zákaz prodeje o vybraných státních svátcích dopadá na maloobchodní a velkoobchodní činnost, a to bez ohledu na to, jakým způsobem je tato podnikatelská činnost vykonávána. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že při podnikatelské činnosti žalobkyně dochází k uzavírání kupních smluv distančním způsobem. Žalovaná je toho názoru, že je potřeba rozlišovat pojmy „*okamžik uzavření kupní smlouvy*“ a „*prodej*“, přičemž v případě prodeje se jedná o širší pojem, jenž v sobě zahrnuje i samotný okamžik uzavření kupní smlouvy. Tento závěr je možné dovodit také z § 2079 odst. 1 občanského zákoníku, který definuje pojem „*koupě*“ (tedy pojem úzce související s pojmem „*prodej*“), resp. kupní smlouvu jako právní jednání, na základě kterého „*se prodávající zavazuje, že kupujícímu odevzdá věc, která je předmětem koupě a umožní mu nabytí vlastnické právo k ní, a kupující se zavazuje, že věc převezme a zaplatí prodávajícímu kupní cenu*“. Žalovaná proto považuje za zcela přiměřené, pokud je zákaz prodeje užitý v zákoně o prodejní době vykládán tak, že se tento zákaz vztahuje na jakoukoli fázi prodeje, tedy i na jeho závěrečnou fázi - převzetí zboží kupujícím, a nikoli jen na samotný okamžik uzavření kupní smlouvy. Zákaz prodeje se tedy vztahuje i na prodejny, resp. výdejny internetových obchodů, jejichž plocha přesahuje zákonem stanovenou hranici 200 m² (a nespádají-li pod jinou z výjimek uvedených v § 1 odst. 3 zákona o prodejní době). Tím není dotčeno právo kupujícího na odstoupení od smlouvy dle § 1829 ve spojení s § 1818 občanského zákoníku nebo povinnost žalobkyně podle § 1824 občanského zákoníku, jak žalobkyně namítá, neboť uplatnění tohoto práva, resp. povinnosti, se odvíjí od způsobu uzavření kupní smlouvy, ke kterému dochází prostřednictvím prostředku komunikace na dálku, nikoli od způsobu převzetí zboží. Dále argumenty žalobkyně uvedené v bodě IV. žaloby, že by při výdeji zboží v místě bydliště kupujícího docházelo k prodeji zboží právě v místě jeho bydliště a výdejní místa by pak bylo nutné považovat za maloobchodní prodejny, jelikož v nich dochází k prodeji zboží podnikatelem, přičemž by se na tyto případy neaplikovala úprava distančních smluv ve smyslu § 1824 a násl. občanského zákoníku, považuje žalovaná za nepřiléhavé a zkreslující. Jak bylo výše uvedeno, práva a povinnosti z distančních smluv se vážou ke způsobu uzavření kupní smlouvy, nikoli k místu převzetí zboží. Dále, prodejnu, jež má své charakteristické znaky a slouží k výkonu podnikatelské činnosti, nelze srovnávat (resp. zaměňovat) s místem bydliště kupujícího a vztahovat tak aplikaci zákona o prodejní době k místu bydliště. V této spojitosti je rovněž dle názoru žalované lichý argument žalobkyně, že pokud by se zákon o prodejní době skutečně vztahoval na všechny fáze prodeje, panoval by absolutní zákaz ekonomické činnosti, u které dochází ke koupi či prodeji zboží přes internet. Žalovaná setrvává na názoru, že prodej výrobku je ucelený proces, jenž se skládá z několika fází (od výběru zboží, uzavření kupní smlouvy, přes zaplacení kupní ceny až po převzetí výrobku), přičemž zákonem stanovené omezení prodejní doby o vybraných státních svátcích dopadá na všechny tyto fáze; ovšem jedině za předpokladu, že k této určité fázi dochází v provozovně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m², jak vyplývá z § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době, a zároveň nespadá pod některou z výjimek uvedených v § 1 odst. 3 písm. b) až f) tohoto zákona. Z logiky věci tak omezení nedopadá na provoz internetových stránek, jejichž prostřednictvím dochází k objednávce zboží, zaplacení kupní ceny atp., nebo na dovoz zboží kurýrem.

40. Žalobkyně v bodě V. žaloby polemizuje s vymezením pojmu „*prodejní plocha*“, jak jej

vyložil správní orgán. K danému bodu žaloby uvádí žalovaná, že se s touto námitkou již řádně vypořádala v napadeném rozhodnutí. Důvodová zpráva k zákonu o prodejní době se k pojmu „prodejní plocha“ podrobněji nevyjadřuje, s tímto pojmem však (rovněž bez bližšího vymezení) operuje hned několik právních předpisů, a to např. zákon č. 477/2001 Sb., o obalech nebo zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu. Pojem „prodejní plocha“ není tedy v českém právním řádu blíže vymezen, správní orgán proto při své dozorové činnosti vychází analogicky z definice uvedené v příloze I. „*Definice ukazatelů*“ Nařízení Komise (ES) č. 250/2009 ze dne 11. března 2009, jež je právně závazným aktem. Prodejní plocha je pak definována jako „*odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, tj.: - celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, - plocha zabraná prodejními pulty a výklady, - plocha za prodejními pulty, kterou používají prodáváci. Do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravny, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory*“. Žalovaná je toho názoru, že není-li pojem „prodejní plocha“ upraven v českém právním řádu, je třeba vycházet analogicky z definice obsažené v evropské právní úpravě; ke stejnému závěru dospěl rovněž Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 3. 4. 2019, č.j. 31 A 106/2017-56. Výklad tohoto pojmu přitom nesměřuje v neprospěch žalobkyně, ani ostatních maloobchodních (velkoobchodních) podnikatelů, naopak definice tohoto pojmu jasně a výstižně stanovuje prostory provozovny, které se do prodejní plochy započítávají a které nikoli, a poskytuje tak poměrně jednoznačné vodítko jak pro dozorový orgán, tak pro podnikatele. Žalovaná setrvává na názoru, že prodejní plocha kontrolované provozovny je větší než 200 m², protože kromě míst uvedených žalobkyní, kde dochází k přímému prodeji (regály, vitríny), spadá do prodejní plochy i ta část provozovny, kde se nachází vystavené nabízené zboží (ať již přímo žalobkyní či jejími smluvními partnery) a zákazník má možnost si jej prohlédnout, vyzkoušet a objednat, přičemž není rozhodující, zda k výdeji zboží dochází okamžitě nebo až později. K takovému způsobu prodeje dochází běžně i v maloobchodních prodejnách, kde si zákazník určité zboží na prodejně prohlédne, vybere a zaplatí, přičemž k výdeji zboží dochází např. ve skladu prodávajícího. Pro posouzení daného protiprávního jednání je pak rovněž zcela bez významu, jaká část z celkového sortimentu zboží nabízeného na stránkách www.alza.cz je na konkrétní provozovně vystavena. V bodě V. žaloby se žalobkyně dále pozastavuje nad nelogičností zákona o prodejní době. Žalobkyně považuje za absurdní, že do zákona byly vybrány pouze určité svátky a nikoliv všechny, nebo proč se zákaz týká pouze prodeje zboží v prodejnách o určité výměře. Ohledně výše uvedeného žalovaná odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp.zn. Pl. ÚS 37/16, v němž se Ústavní soud mj. podrobně zabýval námitkami uvedenými v tomto bodě žaloby, jež se shodují s námitkami, které zazněly v návrhu skupiny senátorů Senátu Parlamentu České republiky na zrušení zákona o prodejní době. Žalovaná k tomu dále doplňuje, že Ústavní soud ve svém nálezu zmínil i jiná kritéria, jež mohl zákonodárce použít namísto kritéria velikosti prodejní plochy, nicméně konstatoval, že zvolené kritérium je snadněji ověřitelné a na rozdíl od jiných i pevné; výměra o velikosti 200 m² může podle obecných zkušeností odpovídat rozdílu mezi větší prodejnou s cizí pracovní silou a prodejnou provozovanou malým podnikatelem např. za pomoci jeho rodiny (viz bod 32 na str. 9 předmětného nálezu Ústavního soudu).

41. Žalobkyně v bodě VI. žaloby napadá zjevně nepřiměřenou výši pokuty, která neodpovídá zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce, přičemž byla porušena zásada legitimního očekávání. Žalovaná k dané námitce uvádí, že výše uložené pokuty byla v napadeném rozhodnutí i v prvoinstančním rozhodnutí řádně odůvodněna, a proto

odkazuje na odůvodnění těchto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že zákon o prodejně době blíže nespecifikuje kritéria, ke kterým má správní orgán přihlídnout při určení výměry pokuty, použil správní orgán relevantní kritéria obsažená v § 37 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a tato řádně vyhodnotil. Žalovaná dále upřesňuje, že rozhodnutím žalované ze dne 15. 11. 2018, č.j. ČOI 148960/18/0100/1000/Bal/Št, na které žalobkyně v bodě VI. žaloby odkazuje, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 300 000 Kč, nikoli 100 000 Kč, jak je v žalobě mylně uváděno. Nelze se proto ztotožnit s názorem žalobkyně, že správní orgán ke stejné věci přistoupil zcela odlišně a za totožné jednání vyměřil pokutu ve dvojnásobné výši. Žalovaná nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že jejím jednáním nebyl ohrožen ani porušen žádný relevantní chráněný právní zájem. Smyslem a účelem zákona je, aby zaměstnanci měli více volného času, který by mohli věnovat své rodině a koníčkům, na což klade zvýšený důraz i Evropská unie, pracovní život by totiž neměl negativně zasahovat do rodinného a osobního života, jak také konstatoval Ústavní soud ve výše zmíněném nálezu. Jednání žalobkyně tak očividně bylo způsobilé ohrozit, resp. porušit právem chráněný zájem. V napadeném rozhodnutí se žalovaná rovněž vypořádala s námitkou žalobkyně ohledně porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaná setrvává na názoru, že se při ukládání pokuty nedopustila porušení zásady stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu, dle níž má být přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, avšak každý případ je posuzován individuálně s ohledem na jeho specifické okolnosti. Především na základě takového vyhodnocení je pak určována výše pokuty, která by se tedy neměla výrazněji odchylovat od pokut ukládaných v obdobných případech. Pokuty uložené v žalobkyní odkazovaných případech jsou diametrálně rozdílné od pokuty uložené za zde projednávané protiprávní jednání nejen z toho důvodu, že v odkazovaných případech se podnikatelé oproti žalobkyni dopustili porušení zákona o prodejně době poprvé, nýbrž zejména proto, že žalobkyně je oproti právníkům osobám, na které v žalobě poukazuje, velkou společností, jejíž roční obrat za rok 2016 činil 17,4 miliard Kč bez DPH (viz tisková zpráva žalobce dostupná na <https://www.alza.cz/alzacz-prozila-rok-rekordu>), v roce 2017 dosáhla obratu téměř 21 miliard Kč bez DPH (viz tisková zpráva žalobkyně dostupná na <https://www.alza.cz/alzacz-v-cislech-rok-2017>) a podle předběžných výsledků společnosti v roce 2018 dosáhla obratu téměř 25 miliard Kč bez DPH (viz tisková zpráva dostupná <https://www.alza.cz/alzacz-2018-obrat-25-miliard>), přičemž správní orgán při ukládání pokuty vychází ze soudní judikatury, např. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, sp.zn. 10 Ca 250/2003, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 560/2005, ve kterém soud uvedl: *„Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně tak musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal.“* Uložená pokuta proto musí být znatelná v majetkové sféře žalobkyně. Pokuta musí být uložena v takové výši, aby dostatečně splňovala represivní i preventivní účinky, tedy aby pro žalobkyni byla dostatečným trestem, aby se z ní poučila a zejména aby ji odradila od dalšího protiprávního jednání. Správní orgán přitom posuzuje celkové majetkové poměry žalobkyně, nejen ekonomickou situaci některé z jí provozovaných provozoven. Žalovaná má za to, že v průběhu správního řízení byl dostatečně objasněn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, na jehož základě bylo vydáno objektivní a nestranné rozhodnutí. Žalovaná v této souvislosti odkazuje na výše uvedené vyjádření, na obsah spisu a odůvodnění napadených rozhodnutí. Žalovaná nepokládá argumenty

obsažené v podané žalobě za dostatečný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, navrhuje tedy soudu její zamítnutí.

IV.

Replika žalobkyně

42. Žalobkyně podala k vyjádření žalované repliku, ve které uvedla následující.
43. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalované, která tvrdí, že zákaz prodeje o vybraných státních svátcích dopadá na maloobchodní a velkoobchodní činnost podnikajících osob bez ohledu na to, jakým způsobem podnikatelskou činnost vykonávají. Způsob prodeje zboží přes internet (tedy uzavřením smlouvy distančním způsobem) je svébytným a specifickým způsobem prodeje zboží, který v mnoha ohledech odlišuje od klasického maloobchodního prodeje, což žalobkyně podrobně rozvádí v části IV. svého odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a stejně tak v části IV. předmětné žaloby ze dne 9. 9. 2019. Žalobkyně nesouhlasí s argumentem žalované, že pod pojmem „prodej“ je třeba chápat všechny fáze související s uzavřením kupní smlouvy od výběru zboží, přes samotné uzavření kupní smlouvy až po převzetí výrobku. Takto extenzivní výklad pojmu „prodej“ považuje žalobkyně za chybný a protiústavní. Dle názoru žalobkyně je ústavně konformním výkladem takový výklad, při kterém je v případě internetových obchodů pod pojem prodej podřaditelný pouze samotný akt uzavření kupní smlouvy, nikoliv však další fáze prodeje, resp. koupě zboží (např. úhrada zboží, odevzdání zboží přepravci či výdej zboží kupujícímu). Tyto činnosti jsou nepochybně s procesem prodeje spojeny, ale jedná se až o sekundární povinnosti, které vznikly na základě právního jednání stran, kterým byla uzavřena kupní smlouva. Pouze tento okamžik je nutné považovat za skutečný prodej. Žalobkyně opětovně uvádí, že žalovaná se při výkladu pojmu „prodejní plocha“ opětovně dopouští nepřipustné analogie v neprospěch pachatele, kdy při definici tohoto pojmu vychází z definice obsažené v evropské právní úpravě. Analogie v neprospěch pachatele je přitom ve správním trestání nemyslitelná. Krajský soud v Brně se v rozsudku ze dne 3. 4. 2019, č.j. 31 A 106/2017, který žalovaná zmiňuje na podporu svého právního názoru, dle žalobkyně vůbec nevypořádal s problémem nepřipustnosti analogické aplikace právního předpisu v neprospěch pachatele a zcela nekriticky a bez jakékoliv polemiky zopakoval argumenty žalované. Z toho důvodu žalobkyně nepokládá výše uvedené rozhodnutí Krajského soudu v Brně za relevantní pro toto řízení. Žalovaná dále odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp.zn. Pl. ÚS 37/16 a uvádí, že Ústavní soud se v daném nálezu konkrétně zabýval námitkami, které zazněly v návrhu skupiny senátorů Senátu Parlamentu České republiky na zrušení zákona o prodejní době a které opakovaně uváděla i žalobkyně. Žalobkyně však uvádí, že Ústavní soud se v uvedeném rozhodnutí zabýval pouze samotnou protiústavností zákona o prodejní době, přičemž vyslovil názor, že zákon je nerozumný, ale tato nerozumnost nedosahuje takové intenzity, že by se jednalo o nerozumnost natolik výjimečnou, aby kvůli tomu rušil celý zákon. Nezabýval se již blíže právně přípustným (tj. ústavně konformním) výkladem klíčových právních pojmů zákona o prodejní době jako jsou pojmy prodej a prodejní plocha. Ve zbytku se argumenty žalované opakují s argumenty již řečenými, a proto má žalobkyně za to, že se k nim již dostatečně vyjádřila v podané žalobě.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

44. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních. Žalobkyně doplnila, že podle

jejího názoru skutková podstata byla stanovena v podzákoně právním předpise, tj. prováděcím právním předpisem vydaným Komisí EU, což je v rozporu se zásadou nulla crimen sine lege.

VI.

Posouzení věci soudem

45. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.r.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

46. „Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci, ale sedmý dnem je dnem odpočinku, zasvěcený Hospodinu, tvému Bohu. Nebudeš dělat žádnou práci - ty, tvůj syn ani tvá dcera, tvůj otrok ani tvá děvečka, tvé dobytče ani přistěhovalec ve tvých branách. V šesti dnech totiž Hospodin učinil nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, ale sedmého dne odpočinul.“ Tak zní jedno z božích přikázání.
47. Evropská civilizace stojí na křesťanských základech a je logické, že tato skutečnost našla svůj odraz i v zákonech.
48. Podle § 92 odst. 2 zákoníku práce, jestliže to umožňuje provoz zaměstnavatele, stanoví se nepřetržitý odpočinek v týdnu všem zaměstnancům na stejný den a tak, aby do něho spadala neděle. Státní svátky a ostatní svátky jsou dny pracovního klidu, kromě dnů nepřetržitého odpočinku zaměstnance v týdnu (§ 3 zákona č. 245/2000 Sb., o státních svátcích, o ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu). Podle § 91 odst. 1 zákoníku práce dny pracovního klidu jsou dny, na které připadá nepřetržitý odpočinek zaměstnance v týdnu. Podle § 91 odst. 2 zákoníku práce práci ve dnech pracovního klidu může zaměstnavatel nařídit jen výjimečně.
49. Zmíněné boží přikázání včetně citovaných zákonných ustanovení jsou významným morálním apelem na zaměstnavatele, aby dny pracovního klidu ctili. Morální apel samozřejmě dopadá i na zaměstnance, avšak jejich schopnost jednat v souladu s morálním závazkem je významně oslabena silnějším postavením zaměstnavatelů. Tuto skutečnost zdůraznil i Ústavní soud v nálezu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. Pl ÚS 37/16 (dostupný na www.usoud.cz), když v bodu 34 odůvodnění uvedl: „Podle navrhovatelů však zákon porušuje právo zaměstnance rozhodovat o sobě samém, zejména existuje-li možnost o svátku jít nebo nejít do práce. Argumentace navrhovatelů však není přiléhavá, neboť zaměstnanec si o pracovní docházce ve svátek nerozhoduje. Pracovní dobu rozvrhuje zaměstnavatel v souladu s ustanovením § 81 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Jinými slovy, před účinností posuzovaného zákona byl zaměstnavatel oprávněn přikázat svému zaměstnanci práci ve svátek, a to jak v souladu se zákonem, tak i s přihlédnutím ke své ekonomické síle. Představa navrhovatelů o tom, že běžný zaměstnanec může účinně diskutovat se svým zaměstnavatelem ohledně potřeby či nutnosti přijít do práce ve svátek, neodpovídá společenské realitě.“
50. To, že nějaké jednání může být považováno za „nemorální“, však ještě neznamená, že je také nezákonné. Respektuje-li totiž zaměstnavatel zákonné podmínky pro „práci ve dnech pracovního klidu“, je i přes možné nerespektování morálního apelu, jeho jednání v souladu se zákonem.
51. Ústupu od morálních hodnot si povšiml i Ústavní soud ve shora zmíněném nálezu, když uvedl: „Ústavní soud se dále zabýval vhodností zákona k dosažení zamýšleného účinku. Po

tisíciletí platí v našem civilizačním okruhu zásada, že je nezbytné, aby lidé nepracovali bez odpočinku každý den, proto i formou různých náboženských příkazů byl vymezen přinejmenším jeden den v týdnu jako den odpočinku. Za výsadu zákonné pracovní doby a možnost pravidelného odpočinku bojovaly generace námezdně pracujících. V demokratické společnosti lze sledovat trvalé soupeření mezi zákonodárcem, který si přeje upravit právo občana na pevné dny pracovního klidu, a podnikateli či spotřebiteli, kteří si přejí podnikat a užívat materiálních požitků i ve svátek. Pravděpodobně jde o sisyfovské úsilí státu alespoň v nějaké podobě podnikání ve dnech pracovního klidu regulovat, které v minulosti doznávalo až groteskních podob. Historicky lze např. připomenout návrh zákona poslanců Tučného, Hrizbyla a soudruhů z roku 1920 o nedělním a svátečním klidu v živnosti holičské, vlásenkářské a kadeřnické v republice Československé. V posledních desetiletích však došlo k rozvolnění pravidelného střídání pracovních a svátečních dnů v týdnu, a to jak ke škodě rodinného života, tak i k újmě na osobní spokojenosti. Zavedení určitých dnů v roce, které budou obecně chápány jako dny, které nejsou určeny k práci, představuje zmenšení takové újmy. V tomto ohledu je zákon ke sledovanému účelu vhodný.“

52. Z právě provedené citace rozhodnutí Ústavního soudu současně vyplývá, co je „zamýšleným účinkem“ zákona o prodejní době. Tedy, aby v určité dny zvítězilo „právo občana na pevné dny pracovního klidu“ nad přáním „podnikatelů či spotřebitelů na podnikání a užívání si materiálních požitků i ve svátek“. Zákon o prodejní době tak v určité dny učinil z „nemorálního“ jednání i jednání nezákonné.
53. Ústavní soud k tomu dále uvedl: „Při posuzování legitimacy cíle zákonné úpravy lze tento cíl dovodit nejen z důvodové zprávy, ale i z obecně známých skutečností. Podle důvodové zprávy je cílem zákona upravit prodejní dobu v maloobchodě a velkoobchodě tak, aby byl stanoven obecný zákaz prodejní doby ve vyjmenované svátky a omezení prodejní doby na Štědrý den. Podle důvodové zprávy má zákon též doplňovat právní úpravu obsaženou v zákoně č. 245/2000 Sb., o státních svátcích, o ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu, ve znění pozdějších předpisů, a to v duchu dřívějších právních předpisů svátkového práva, které upravovaly pracovní klid. Sociální dopady zákona, jak je uvedeno v důvodové zprávě, mají být příznivé, neboť lidé budou mít více volného času, aby se mohli věnovat své rodině a koníčkům, na což klade zvýšený důraz i Evropská unie, neboť pracovní život by neměl negativně zasahovat do rodinného a osobního života. Smyslem zákonného omezení prodeje je rovněž ochrana základního práva zaměstnanců na uspokojivé pracovní podmínky zaručeného v čl. 28 Listiny a práva na ochranu rodinného života zaručeného čl. 32 odst. 1 Listiny. V nyní posuzované věci nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že páteří organizované společnosti je ústavní pořádek. Z preambule Ústavy vyplývá, že společnost je věrna dobrým tradicím naší státnosti, je si vědoma své zodpovědnosti vůči celku a je připravena bránit a rozvíjet zděděné kulturní a duchovní bohatství. Svátky uvedené v § 1 napadeného zákona byly a jsou v České republice slaveny již po dlouhou dobu, některé z nich dokonce po několik staletí. Řada z nich byla z oficiálního kalendáře rovněž na dlouhou dobu vyřazena, o to intenzivnější je pak potřeba si tyto svátky připomínat. Obecně lze konstatovat, že výčet svátků (nejen obsažených v napadeném zákoně) je součástí české kulturní a duchovní tradice. Je proto legitimním cílem zákona umožnit zaměstnancům v pracovním poměru si tyto svátky v klidu připomenout a oslavit. Stejně tak je legitimní připomenout i všem ostatním, že je vhodné se v některé dny vyhnout nákupnímu shonu a věnovat se jiným činnostem s více duchovním zaměřením, ať již v kruhu rodinném, nebo ve společnosti těch, kteří sdílejí stejné hodnoty. Již Montesquieu uvedl, že „obchodnický duch spojuje národy, nespojuje mezi sebou stejným způsobem jednotlivce“ (Charles-Louis de Montesquieu, O duchu zákonů). Nelze rovněž

přehlédnout, že dosud bylo zcela v dispozici podnikatele (zaměstnavatele), zda prožije svátky se svojí rodinou, zatímco jeho zaměstnanec byl v tomto ohledu výrazně omezen přáními a potřebami podnikatele (zaměstnavatele). Napadený zákon proto podporuje rovněž ideu rovnosti a příslušnosti k celku.“

54. Ústavní soud tak vytyčil jasná vodítka pro výklad jednotlivých ustanovení zákona o prodejní době. Z rozhodnutí Ústavního soudu jednoznačně vyplývá, že ve dny vymezené zákonem o prodejní době má ustát veškerá „prodejní činnost“, neboť jinak by zaměstnanci neměli více volného času, aby se mohli věnovat své rodině a koníčkům, mohli si svátky v klidu připomenout a oslavit, a ostatní, aby se vyhnuli nákupnímu shonu a věnovali se jiným činnostem s více duchovním zaměřením, ať již v kruhu rodinném, nebo ve společnosti těch, kteří sdílejí stejné hodnoty.

B.

55. Aplikujíc shora uvedené závěry na výklad jednotlivých ustanovení zákona o prodejní době, je nezbytné dospět k nedůvodnosti žalobních námitek.
56. Zákon o prodejní době v ustanovení § 1 odst. 1 stanoví, že v maloobchodě a velkoobchodě je zakázán prodej o těchto státních svátcích a ostatních svátcích: : a) 1. leden - Den obnovy samostatného českého státu a Nový rok, b) Velikonoční pondělí, c) 8. květen - Den vítězství, d) 28. září - Den české státnosti, e) 28. říjen - Den vzniku samostatného československého státu, f) 25. prosinec - 1. svátek vánoční a g) 26. prosinec - 2. svátek vánoční.
57. Zákon o prodejní době tak ve zmíněné dny zakazuje prodej v maloobchodě a velkoobchodě. To, co je nezbytné rozumět maloobchodem a velkoobchodem, vymezuje nařízení vlády č. 278/2000 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností. Podle tohoto nařízení jsou činnosti spojené s nákupem a prodejem zboží za účelem jeho dalšího prodeje k další podnikatelské činnosti velkoobchodem a činnosti spojené s nákupem a prodejem zboží za účelem jeho prodeje přímému spotřebiteli a prodej tohoto zboží maloobchodem.
58. Ve zmíněné dny tak musí ustát veškerá „velkoobchodní i maloobchodní činnost spojená s nákupem a prodejem zboží a prodej zboží“. Tedy ve velkoobchodě ani maloobchodě nesmí ve zmíněné dny pracovat žádný zaměstnanec a současně nikdo se nemůže věnovat nákupu ve velkoobchodě ani maloobchodě.
59. Zákon nerozlišuje mezi prodejem v „kamenných prodejnách“ a „prodejem na internetu ve spojení s výdejnou“. Zákaz prodeje se tak vztahuje na obě tyto formy prodeje.
60. Jedinými výjimkami z tohoto pravidla jsou podle § 1 odst. 3 zákona o prodejní době, provozování a) prodejen, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 200 m², b) čerpacích stanic s palivy a mazivy, c) lékáren, d) prodejen v místech zvýšené koncentrace cestujících na letištích, železničních stanicích a autobusových nádražích, e) prodejen ve zdravotnických zařízeních, f) maloobchodu a velkoobchodu v době, kdy je vyhlášen stav nebezpečí, nouzový stav, stav ohrožení státu, nebo válečný stav.
61. Pokud by tedy chtěla být žalobkyně se svými námitkami úspěšná, musela by prokázat, že se v jejím případě jednalo o „prodejnu, jejíž prodejní plocha nepřesahuje 200 m²“. Žalobkyně však namísto toho tvrdila, že se v jejím případě o „prodejnu“ nejedná, když se jedná pouze o „výdejnu“.
62. Nad rámec tohoto závěru je nezbytné doplnit, že i pokud by bylo možné žalobkyni uváděnou „výdejnu“ považovat za „prodejnu“, nejednalo by se o „prodejnu, jejíž prodejní

plocha nepřesahuje 200 m².”

63. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2011, č.j. 5 As 15/2011 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl: “Postup správního orgánu při výkladu neurčitěho právního pojmu je však do určité míry obdobný jako v případě správního uvážení. V první řadě je tedy třeba, aby stěžovatelka své rozhodnutí, včetně výkladu pojmu pornografie, řádně a logickým způsobem odůvodnila. Výklad neurčitěho právního pojmu učiněný správním orgánem je totiž podroben soudnímu přezkumu. Soud ve správním soudnictví posuzuje především to, zda má zjištěný skutkový děj dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech, zda byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem, zda je interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu správním orgánem v souladu se zákonem a zda úvaha správního orgánu neodporuje zásadám logiky”.
64. Soud má za to, že správní orgány nepochybily při výkladu neurčitěho právního pojmu „*prodejní plocha*”. Správní orgány tento pojem řádně a logicky odůvodnily.
65. Je-li pojem prodejní plochy vymezen „*statistickými předpisy*”, byť podzákonné právní síly, toto vymezení je srozumitelné a logické, a současně zde není žádný důvod pro to, aby byl tento pojem pro účely správního trestání vykládán jinak, správní orgány nepochybily, když toto vymezení vzaly za své při výkladu neurčitěho právního pojmu.
66. Na tomto místě je nezbytné uvést, že ze strany správních orgánů došlo k výkladu neurčitěho právního pojmu, nikoli k tomu, že by skutková podstata přestupku byla „*stanovena v podzákonném právním předpise*”. Nemohlo tedy dojít k porušení zásady „*nulla crimen sine lege*”.
67. Podle nařízení Komise (ES) č. 250/2009 ze dne 11. března 2009, kterým se provádí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 295/2008, se prodejní plochou se rozumí odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, tj.: - celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, - plocha zabraná prodejními pulty a výklady, - plocha za prodejními pulty, kterou používají prodáváci. Do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostor.
68. Je-li za „*prodejní plochu*” považován prostor, který je přístupný kupujícím, slouží k výběru zboží kupujícími (zkušební místnosti, prodejní pulty a výklady), tedy prostor, kde se kupující věnují výběru zboží, a současně prostor, který používají prodáváci ke kontaktu se zákazníky, je takový výklad zcela správný. Zahrnuje totiž pouze plochu, která je bezprostředně určena k prodeji zboží, resp. kontaktu kupujících se zbožím a prodáváci. Za této situace je současně logické, že za prostor prodejní plochy nejsou považovány kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostor, tedy prostory, kde nedochází k nabízení zboží kupujícím ani jejich kontaktu s prodáváči.
69. Pokud jde o výměru „*prodejní plochy*” v případě žalobkyně, prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vycházel z nájemní smlouvy ze dne 10. 10. 2014 a z internetových stránek žalobkyně deklarujících „*předváděcí plochu prodejny přesahující 400 m²*”. Žalovaná pak odkázala na skutečnost známou z úřední činnosti odkazem na jiné řízení a znovu na vlastní deklaraci žalobkyně na jejích webových stránkách.
70. Soud má za to, že je takovéto skutkové zjištění dostatečné. Pokud měla žalobkyně za to, že toto zjištění neodpovídá skutečnosti, nic jí nebránilo v tom, aby uvedla, jaká jiná než i jí veřejně deklarovaná výměra „*prodejní plochy*” odpovídá skutečnosti. Pokud tak žalobkyně

neučinila, tedy nepředestřela konkurující skutkovou verzi reality, nemůže správním orgánům důvodně vytýkat, že se jí nezabývaly. Z obsahu námitek žalobkyně však vyplývá, že jinou výměru „prodejní plochy“, než ze které vycházely správní orgány, dovozovala pouze z pohledu svého nesprávného náhledu na výklad pojmu „prodejní plochy“.

71. V této souvislosti je nezbytné odmítnout představu žalobkyně, prezentovanou žalobkyní při soudním jednání, o tom, že by za „prodejní plochu“ měl být považován pouze „*prostor nejkratší cesty kupujícího v šířce 1 m od vstupních dveří k výdejnímu stolu a šířce 1 m podél výdejního stolu*“. A to již z toho prostého důvodu, že kupujícím nebyl přístupný pouze žalobkyní nastíněný prostor, nýbrž celý prostor přesahující 400 m². Kupující tak mohl využít jakoukoli jinou cestu k „*výdejnímu pultu*“, přičemž množina všech potenciálních volných cest k „*výdejnímu stolu*“ zahrnuje celou plochu, ve které je kupujícím umožněno kontaktu se zbožím a prodáváči.
72. V případě žalobkyně bylo prokázáno, že došlo k práci zaměstnanců žalobkyně v maloobchodě v den vymezený zákonem o prodejní době a současně k umožnění nakupujícím v den vymezený zákonem o prodejní době nákupu zboží v maloobchodě, a to aniž by šlo o některou z výjimek uvedených v ustanovení § 1 odst. 3 zákona o prodejní době. Skutkový stav byl proto pro postih žalobkyně zjištěn dostatečně.
73. Soud konečně neshledal důvodnými ani námitky žalobkyně o zjevně nepřiměřené výši uložené pokuty, a proto také nepřistoupil k moderaci výše uložené pokuty.
74. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
75. Z právě citovaného ustanovení vyplývá, že soud je oprávněn přistoupit k moderaci výše uložené pokuty pouze tehdy, pokud pokuta byla uložena ve „zjevně nepřiměřené“ výši.
76. Žalobkyni se „zjevnou nepřiměřenost“ výše pokuty prokázat nepodařilo.
77. Předně je nezbytné uvést, jak uvedeno shora, že soud neshledal důvodným názor žalobkyně na výklad pojmu „prodejní plochy“. „Čistá prodejní plocha provozovny“ tak nebyla „v rádech nižších desítek metrů čtverečních“.
78. Podle § 80 odst. 2 písm. d) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, se soudce nesmí při výkonu své funkce nechat ovlivnit zájmy politických stran, veřejným míněním a sdělovacími prostředky. Žalobkyní deklarované „*názory veřejnosti*“ na „*spravedlnost a adekvátnost*“, tak nejsou pro posouzení „zjevné nepřiměřenosti“ výše pokuty vůbec podstatné. Soud k nim není oprávněn přihlížet. To samé platí pro žalobkyní deklarované „*názory veřejnosti*“ na shora citovaný nález pléna Ústavního soudu.
79. Jednáním žalobkyně byl, jak uvedeno shora, „*porušen relevantní chráněný právní zájem*“. Námitky žalobkyně v opačném směru jsou pouhou polemikou s jasně vyjádřenými závěry, ke kterým dospělo plénum Ústavního soudu. Na závěrech, ke kterým dospělo plénum Ústavního soudu, však nejsou způsobilé cokoli změnit.
80. V případě žalobkyně nedošlo ani k porušení zásady legitimního očekávání. Žalovaná srozumitelně v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyni sdělila, proč se odchýlila od výše pokut v jiných případech. V této souvislosti poukázala na odlišnost, pokud jde o výši

obratu žalobkyně. Přehlédnout nelze ani správními orgány vytýkané opakované porušení totožných povinností stanovených zákonem o prodejní době. Nejsou-li žalobkyní namítané případy totožné s případem žalobkyně, nejsou způsobilé založit její legitimní očekávání.

81. Ztotožnit se nelze ani s názorem žalobkyně o nejasnosti zákona o prodejní době, jak opět vyplývá ze shora uvedených závěrů soudu. Tato neexistující „*nejasnost*“ tak nemůže být dokladem o „*zjevné nepřiměřenosti*“ uložené sankce.

VII.

Rozhodnutí soudu

82. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

83. Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

IX.

Náklady řízení

84. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. prosince 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu